XXVI. évfolyam 34. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. augusztus 20.

Ludas Matyi

— **Mire vár Felséged?**

— **Hátha visszaküldte Nixon a koronámat...**

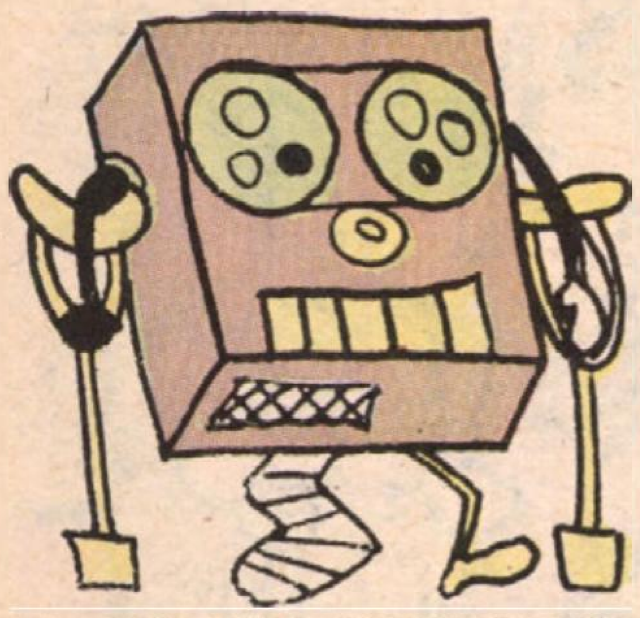
Pusztai Pál rajza

KEDVES LUDAS!

ADAPTER

Fiam a zsebpénzéből összespórolt 3000 forintért egy „BRG M—K 21" elnevezésű kazettás magnót vásárolt az V., Bajcsy-Zsilinszky út 19/a szám alatti, szép nevű ECHO ELEKTROAKUSZTIKAI SZALON-ban azzal a céllal, hogy a nyári úttörőtáborban és később egyebütt is szórakozzon vele. Nevezett SZALON-ban egy ismeretlen eladó, hogy fiamat vásárlásra buzdítsa, hosszan dicsérte a magnó jó tulajdonságait, de elhallgatta előtte, hogy amennyiben a

gép idő előtt meghibásodik, kiderül, hogy a gép selejtes, az eladó SZALON fütyül a vevőre.

Fiam a garancialevél tanúsága szerint a magnót június 2-án vette. A gép adaptere június 7-én megolvadt, miért is fiam a magnót június 8-án visszavitte a SZALON-ba, ahol közölték vele, hogy habár ők adták el a gépet, őket az ügy nem érdekli, vigye el a V., Bajcsy-Zsilinszky út 5. szám alatti GELKA-szervizbe. Fiam a magnót elvitte a megadott helyre, ahol megkérdezték, hogy miért ment oda. Fiam nem csinált titkot abból, hogy azért ment oda, mert a SZALON-ból oda küldték. Egy ismeretlen alkalmazott megjegyezte, nem érti, miért küldték oda, ők nem foglalkoznak magnók javításával. Fiam kijelentette, ő sem érti, miért oda küldte a SZALON ismeretlen eladója, akinek illene tudni, hogy hova küldje a vevőt a rossz áruval. Végül is a GELKA szervizében javasolták, hogy menjen a magnóval a BRG-gyárba, Óbudára.

Nevezett gyár egyik ismeretlen dolgozója készítette a selejtes adaptert és helyezte bele a magnóba. A gyár egyik ismeretlen meósa felületes ellenőrzéssel tette lehetővé, hogy a gép kifogástalannak minősüljön és az üzletbe kerüljön. Ennek ellenére a gyárban nem vették át fiamtól a magnót, az adaptert nem cserélték ki, hanem elküldték a géppel az V., Szent István körúti 001-es GELKA-szervizbe.

Fiam a magnóval tovább ballagott a gyár által megjelölt 001-es szervizbe, ahol a gépet átvették június 8-án azzal, hogy az adaptert a garancialevél értelmében kicserélik. Csekély 46 nappal, csaknem hét héttel később a 001-es szervizben tudtomra adták, hogy adapterük nincs, sejtelmük sincs, hogy mikor lesz. A helyzet tehát az, hogy fiamtól elvettek 3000 forintot valamiért, ami jóformán az első pillanat óta nincs a birtokában, ami használhatatlan és ami az előjelek szerint isten tudja, mikor lesz használható.

Nem ismerem e cselekmény jogi minősítését, de mint törvénytisztelő ember annyit tudok, hogy ha én venném el valakitől 3000 forintot minden ellenszolgáltatás nélkül, engem súlyosan megbüntetnének.

Tisztelettel
Nádasi László
(Cím a szerkesztőségben)

FECSKE A VIHARBAN

Egy hetet töltöttem barátaimmal Balatonszárszón. Egyik este elmentünk a Vén Diófa vendéglőbe táncolni. Előtte a kerthelyiségben megvacsoráztunk. Alig nyeltük le az utolsó falatokat, dörögni és villámlani kezdett: vihar közeledett. Megjelentek a pincérek, s közölték, nem vesznek fel újabb rendelést, tekintettel a viharra, s felkértek mindenkit, hogy fizessen. Ez még rendjén is lett volna. Fizettünk, s indultunk haza. Távozás előtt beléptem a büfé részbe, hogy cigarettát vegyek magamnak. Kértem egy doboz Fecskét a pénztárosnőtől. Udvariasan közölte, hogy sajnos, nem szolgálhat ki, mert közeleg a vihar. Mondtam, hogy én itt nyomban fizetek, fél perc alatt lebonyolítjuk az ügyletet, mire a vihar itt lesz, én már árkon-bokron túl leszek. Ám a pénztárosnő hajthatatlan maradt, s cigaretta nélkül kellett elmennem. Füstölni valóm nem volt akkor este, de füstölögni valóm annál inkább!

Nemes Ferenc
Békéscsaba

ELVESZETT A MOTORKERÉKPÁRUNK!?

Utoljára március 24-én láttuk OC 40—71 számú, P 20-as motorkerékpárunkat, a Siófoki Szolgáltató Ktsz motorszervizében, darabokra szétszedve. Azóta semmit nem tudunk róla, hiába írunk sürgető leveleket Siófokra és a Csepeli Motorkerékpárgyárba, sehonnan sem kapunk választ. Mi lett a motorunkkal vajon, csak nem nyelte el a föld? Miért nem ad életjelt magáról?

Alig egy éve, tavaly augusztusban vásárolta vállalatunk ezt a motort. Novemberre már elfogyott az összes garanciális jegye, annyit kellett javítgatni. Márciusban, amikor legutóbb javítani vittük, még alig tízezer kilométert mutatott az órája. Szóval, nem sok örömünk telt benne eddig, hiába fizettünk érte 16 800 forintot!

Ám azt tartja a népi mondás: rossz a rosszal, de még rosszabb anélkül! Nekünk is hiányzik nagyon a motor, s ezúton üzenjük neki, bárhol is van: jöjjön vissza, minden meg van bocsátva!

Fucsek László
építésvezető
Marcali Járási TÖVÁLL

CSODAGYEREK

A húgom gimnazista, s a nyári szünetben egy hónapot dolgozni akart. Munkakönyvet szeretett volna váltani a helyi tanácsnál, de ehhez az általános iskolai bizonyítványát kérték. Ám az általános iskola igazgatója éppen megérdemelt nyári szabadságát töltötte, a helyettesét nem tudtuk megtalálni, így nem sikerült beszerezni a kért bizonyítvány-másolatot.

Szereztem egy igazolást Tiszavasvárról, az ottani gimnáziumból, hogy a húgom most ott végzi középiskolai tanulmányait. (Másodikos gimnazista.) Ezt a papirt a helyi tanácson nem fogadták el. Ragaszkodtak az általános iskolai bizonyítványhoz. Nem értem, hogy miért nem? Talán arra gondolnak, hogy a húgom esetleg csodagyerek, akit úgy vettek fel a gimnáziumba, hogy előtte el sem végezte az általános iskolát?

Kökényesi Imre
Hajdúdorog

OSZTÁLYON FELÜLI FOGADTATÁS

Nemrégiben egy osztrák vendégünkkel betértünk a Széchenyi-hegyen a Vörös Csillag étterembe ebédelni. A belső teremben csak három asztal volt foglalt. Mi véletlenül egy erősen huzatos asztalhoz ültünk le, ezért megkíséreltünk egy másik asztalhoz átülni. Mielőtt még leülhettünk volna, a felszolgáló durva hangon ránk kiabált, hogy itt akárhova ülünk, mindenütt huzat van, kár volt „összetúrni" az asztalt.

Megjegyezni kívánom, hogy az asztalhoz hozzá sem értünk. Mondanom sem kell, az osztályon felülien goromba fogadtatás elvette a kedvünket az ebédtől, és amilyen gyorsan csak lehetett, elhagytuk a helyiséget.

M. A.
Budapest

NEM JÓL JÁR A KEFIREM

Kérek egy kefirt kiskanállal. Kanál van, de csak joghurthoz használható. A kefires üveg szűkebb nyakú, csak csőrrel lehet belenyúlni. Mutatom a kisasszonynak: csőröm nincs, a szívókában nem bízom, kérem a kefirt csomagolva. A kefirt bedugom a szatyorba. Hazáig semmi rendellenes, de otthon mindjárt észreveszem, hogy a kefir mégsem olyan alulról, mint felülről. Az üvegfalon, belül, jókora mohaféle. Kozmás lenne a kefir — és ennyire?

A naptár pénteket mutat, a kefiren pedig még csak hétfő! Összecsődítem a szomszédokat. — Nem jól jár a kefirem, késik! — mutogatom és úgy, ahogy a vekkert szokás, megrázom párszor az üveget. S az alján ez a sötétség? Laskagomba vagy szilvalekvár? — Egy tejtermékhez kiválóan értő szakember megnyugtat: — Ez nem laska és nem lekvár, ez kakaó! Érti? Odaszáradt!" Sok kakaófogyasztó van manapság, s ha valaki rosszul kaparja

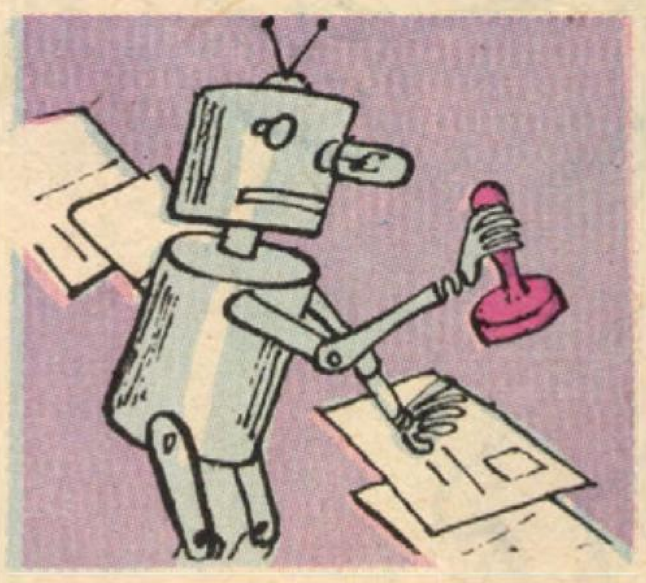
ki a zaccot, olyankor a maradék tényleg olyan, mint a kozma. Ha kakaóval töltenék meg újra a használt üvegeket, meg se látszanék a mosatlanja, de a kefiren átüt a folt. Peche van. — Pechem — ismerem el. Megadással bólintok. Mi mást tehetnék?

B. Á.

„POSTAMUNKA"

Vásároltam egy doboz levélpapírt. Elég drága, de nagyon szép. Száz darab 121 forint, darabja tehát 1 forint 21 fillérbe került. Állami papírüzletben vettem, természetesen.

Vásárlásomért rövidesen

pénzbüntetéssel sújt majd a posta. Az Ápisznál vett borítékok ugyanis nem szabványméretűek; és január 1-től csak 114×162 mm-es borítékot használhatok büntetlenül, az ettől eltérő méretűre 1 forinttal több bélyeget kell ragasztanom. Az állami üzletben nekem eladott levélpapír és boríték ára tehát darabonként 2 forint 21 fillér lesz. Még jó, hogy a posta csak a méretet írja elő, a színt nem, mert a fehér borítékért esetleg még egy forintot fizethetnék.

S mi ennek a külön-adónak az oka? A gépi bélyegzés kívánja meg a szabványméretet: vagyis a posta érdeke. Azt ugyanis erősen kétlem, hogy a gépi bélyegzés révén gyorsabb lesz a kézbesítés! Hiába szabványosítanak és gépesítenek a hivatalban, ha Budapest világváros főútvonalain a postaládákon órák olvashatom délután 6 órakor, hogy legközelebb másnap reggel 9—10 óra között szedik ki a leveleket. Napi 15—16 órás hézagot hogyan lehet pótolni a bélyegzés gépesítésével?

(e)

KÁNIKULA

A nagy melegben ülök némán,
s azon tűnődöm, mért nincs témám?
A fejem valósággal szétfő...
(Augusztus tizedike, hétfő.)

A téren – hallom – Maca rászól
Vicára: minek kacarászol?!
De érzem, ebből sem lesz témám,
s ülök a hőben tovább némán...

Vicsorognak rám, mint a rémek;
rémesebbnél rémesebb rímek.
Már hajnal óta vicsorognak,
s felforrt agyamból kicsorognak...

(Doktor úr, kérem, a bakancsom
rávettem arra, hogy vakkantson...)

S mint vadász, kit letört a nyúlvész,
(e rímért szid majd minden nyelvész)
ülök a nagy melegben némán,
s azon tűnődöm, mért nincs témám...?

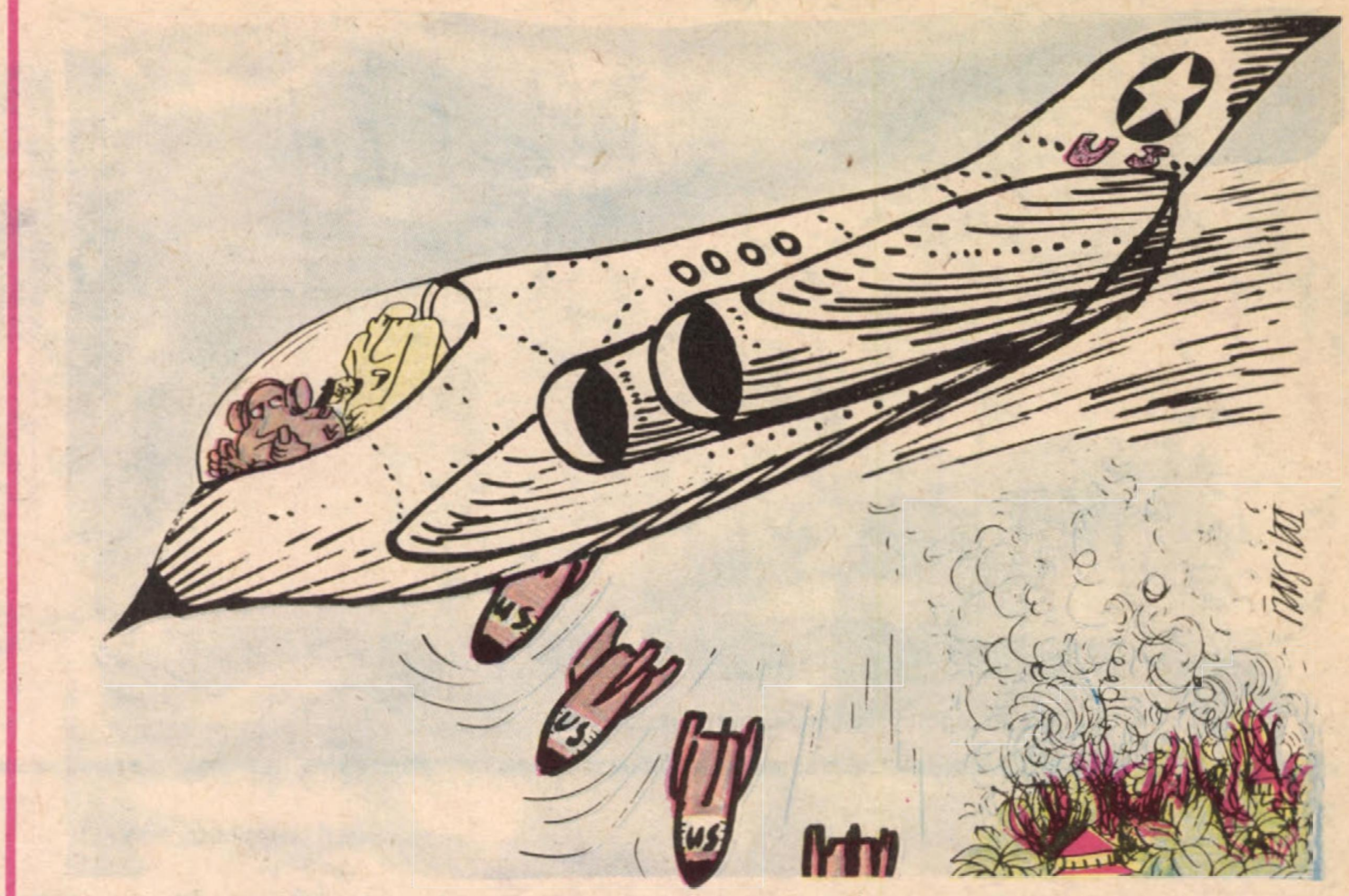
(Bár agyam azért annyit jussolt
a múzsától, hogy írjak húsz sort...)

Szilágyi György

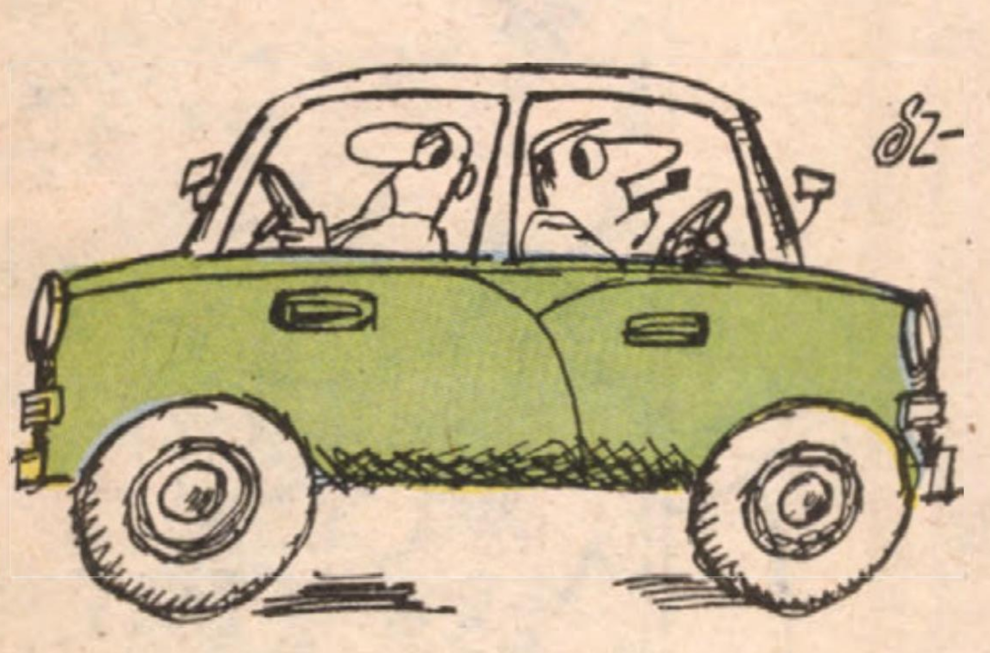
MI LENNE, HA?...

Hargitay Zsigmond rajza

– Azonnal repüljön Kambodzsából az Egyesült Államok fölé!

A VÉGLEGES MEGOLDÁSIG

Autókiutalás helyett – ikerautó

Telefonkiutalás helyett – hangerősítő

TILOS A ZSEBRÁDIÓ

HELYZETJELENTÉS ALULRÓL FELFELÉ

A színház igazgatója behívatta a főrendezőt:

— Jelenlegi darabunkat a kritika elismerően fogadta. Engem azonban érdekelne, hogy mi a közönség véleménye. Ha én mennék le közéjük érdeklődni, nem kapnék őszinte bírálatot, mert mindenki tudja, hogy én vagyok az igazgató. Kérem, vegyüljön el a szünetben az emberek között, és hallgassa meg, miről beszélnek...

A főrendező már évek óta nem volt az emberek között, mert tömegiszonya van, ezért a feladatot átadta a rendezőnek. A rendező rangján alulinak tartotta a feladatot, ezért megbízta vele az ügyelőt. Az ügyelő a szünetben sem hagyhatta el a helyét, hívatta tehát a nézőtéri felügyelőt, aki úgyis a közönség között tartózkodik. A nézőtéri felügyelő örömmel vállalta a megbízást, és azonnal továbbadta a jegyszedőknek.

Az előadás után a jegyszedők szóvivője jelentett a nézőtéri felügyelőnek:

— Több nézővel beszéltünk. Azt mondják, hogy a darab unalmas és érdektelen. Nem is értik, miről szól. Az a vélemény, hogy ők szórakozni jöttek a színházba, nem fennkölt filozófián rágódni. Szidták a színészeket is, akik fáradtan, lélektelenül játszanak. Valaki azt is megemlítette, hogy a székek kényelmetlenek...

A nézőtéri felügyelő ideges lett. Éppen a múlt héten kapott fegyelmit. Ha most a jelentést továbbítja, könnyen azt hihetik: bosszúból a színház vezetősége ellen lázít. Ezért az ügyelőnek egy kicsit finomabban fogalmazott:

— Számos nézővel beszéltünk. A vélemény általában pozitív, bár akadtak, akik nem értették a művet. Azt mindenesetre elismerték, hogy a filozófiája elgondolkoztató. Nagyra értékelték a színészek fáradságos munkáját, akik mindent elkövettek, hogy a mű mondanivalóját híven tolmácsolják. Akadt persze, komolyabb bírálat is. A közönség rossznak és kényelmetlennek tartja a székeket...

Az ügyelő azonnal a rendezőhöz sietett:

— Több mint száz emberrel beszéltünk, akik kifejezetten dicsérték a darabot. Különösen mély gondolatisága, filozófiai tartalma tetszett, és ezzel, íme, megdőlt egyes kritikusok azon állítása, hogy a nézők csak szórakozni akarnak. Elismerően szóltak a színészekről, akiknek tolmácsolásában érthetővé vált a nehéz mondanivaló. De ha elfogadjuk a dicséretet, meg kell szívlelnünk a súlyos bírálatot is. Székeink minősége elviselhetetlen. E rossz, kényelmetlen ülőalkalmatosságok veszélyeztetik munkánk eredményét. Sürgősen tennünk kell valamit!

A rendező örömmel hallgatta a jelentést, és azonnal továbbította:

— Több száz emberrel beszéltünk és ezután büszkén mondhatjuk: kísérleti darabunk teljes sikert hozott. A nézők megértéssel fogadták a művet, és lenyűgözte őket a dráma eszmeisége, az abszurd parabolák mögé elbujtatott filozófia. Különösen dicsérték színészeinket, akik fáradságos munkával, magas művészi hevülettel alakították szerepeiket. Van azonban egy súlyos hiba is. Székeink olyan minősíthetetlenül rosszak, hogy ezek állapota kétségessé teszi további munkánkat. Azonnal intézkednünk kell. Csak a nézőtéri székek azonnali kicserélése hozhat megoldást...

A főrendező az igazgatóhoz sietett, aki izgatottan várta a közvélemény-kutatás eredményét:

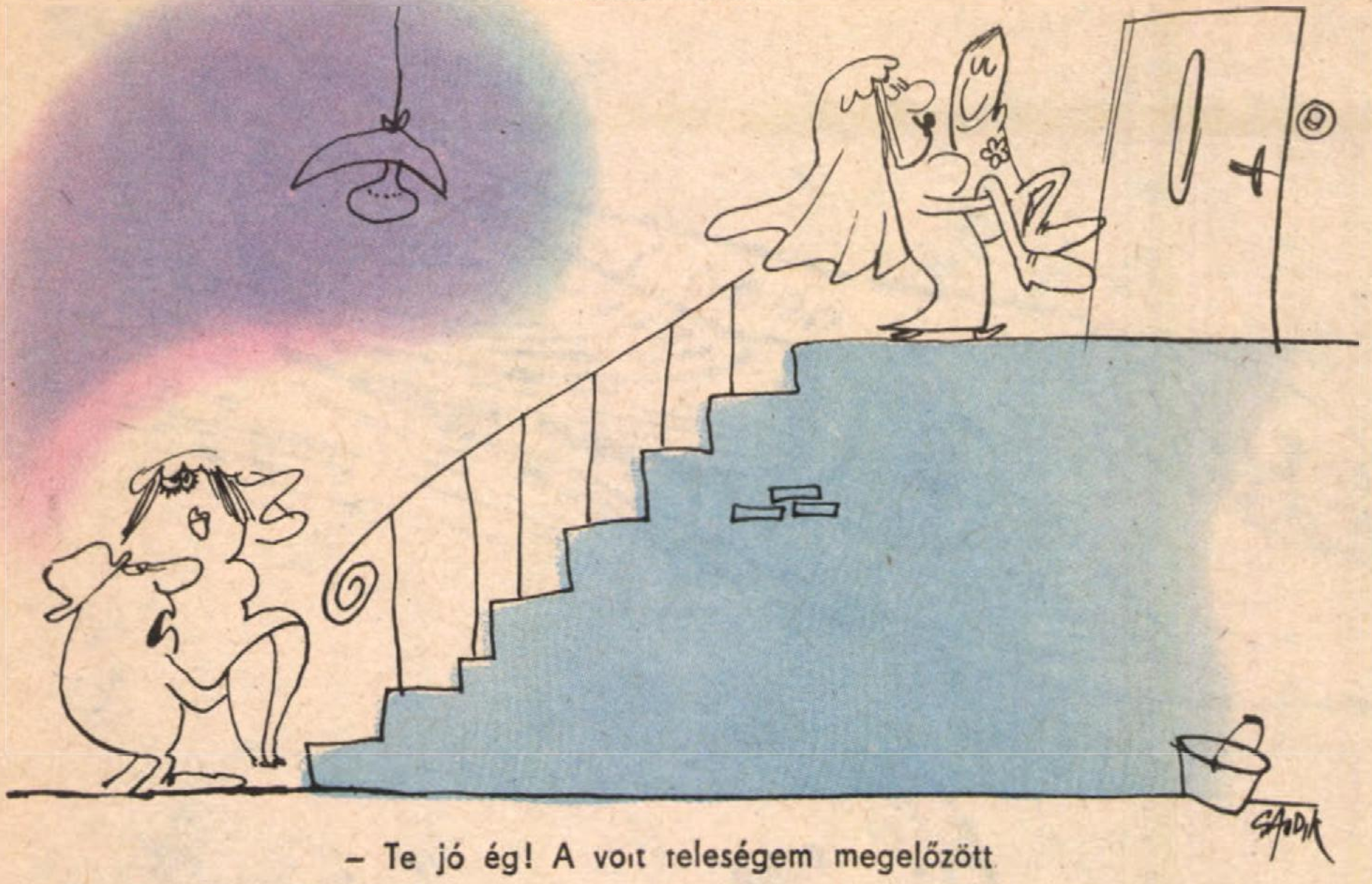
— Győzelem! — rontott be az igazgató ajtaján. — Óriási siker! Az abszurd színház legyőzte a konvencionálist. Ez kell a nézőnek. Közel ezer emberrel beszéltünk, akik egy emberként mondják: nem kell a cselekmény, sokkal inkább érdekli őket a filozófia, a mély mondanivaló, különösen akkor, ha ilyen remek színészek tolmácsolásában, ilyen kitűnő rendezésben kerül eléjük. Ezzel szemben, el kell fogadnunk a súlyos bírálatot is: művészi munkánk csak úgy lesz eredményes, ha megszüntetjük a nézőtéren uralkodó középkori állapotokat. Színházunk berendezése elavult. Rossz az akusztika, a székeken nem lehet ülni, a szellőzőberendezések hiánya miatt a levegő fojtó és elviselhetetlen. Ezért is csökken a nézőszám. Azonnali tatarozásra van szükség...

Az igazgató boldog volt. Győzelmi jelentést fogalmazott a minisztériumnak, a művészek és a szerző nívódíjakat kapott, a színházat pedig bezárták és megkezdődött a tatarozás, mert a nézők bírálatát komolyan kell venni...

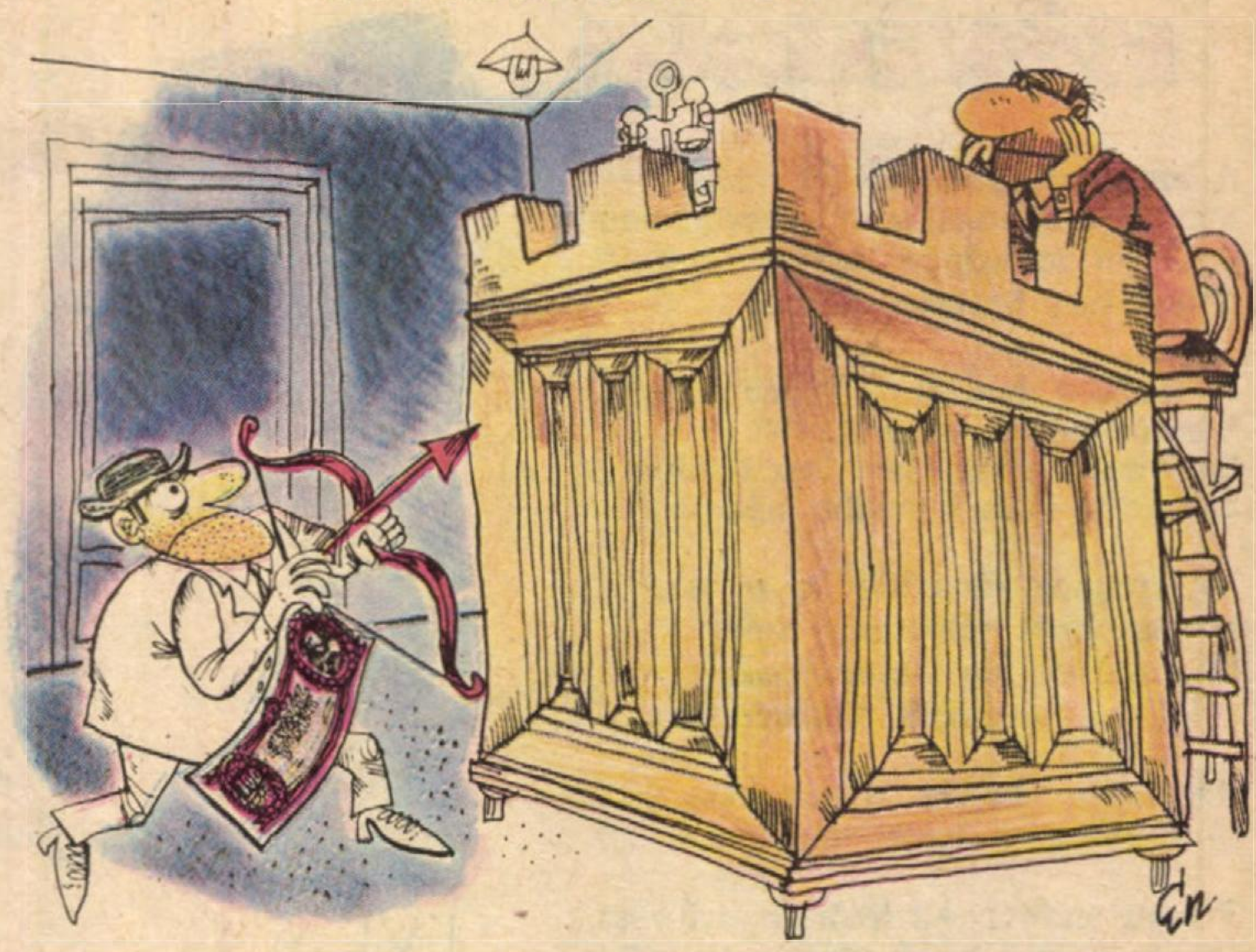
Ősz Ferenc

KÖZÖS LAKÁS

– Te jó ég! A volt feleségem megelőzött

XX. SZÁZADI VÁROSTROM

POFONOK A VÉGÁLLOMÁSON

A 12-es autóbusz Karolina úti végállomásán egy vitatkozó utasnak, egy „meglehetősen vézna fiatalembernek", az egyik buszvezető két hatalmas pofont adott. A megvert utas felháborodva nyitott be az indítóhelyiségbe, a főellenőrhöz, és a rendőrség kihívását kérte. Hogy a főellenőr mit válaszolt, azt nem lehet tudni, de talán nem is volt a válaszra ideje. A pofozkodó autóbuszvezető ugyanis egy másik autóbuszvezető társaságában a hivatalos helyiségből az utast kidobta, és a helyiség ajtaját bezárta. A vézna fiatalember (utas) nyilván a két pofon és a szokatlan eljárás feletti dühében, betörte az indítóhelyiség ablakát.

A két autóbuszvezető erre — most már egyesült erővel — ismét két pofont adott a vézna fiatalembernek (utasnak), majd lefogták a kezét, s addig ütötték, amíg a többi utas közbe nem lépett.

A két autóbuszsofőr azzal védekezik, hogy a fiatalember (utas) sértegette őket, ezt azonban a tanúk megcáfolták. A pofozkodó autóbuszvezetők garázdaságért kerülnek a kerületi bíróság elé.

Amikor a fentiekben általam tömören összefoglalt újságcikket a minap elolvastam, nem is voltam túlzottan felháborodva. Igaz, hogy nem én kaptam a pofonokat, és nem az én kezemet verték lilára. De azért, — ismétlem — mégsem voltam felháborodva. Tudnék példát mondani arra, hogy a csapos

a vendéglőben megpofozta a vendéget. Sőt, arra is tudok példát, hogy bolti eladó megverte a vevőt. Miért ne pofozza meg, kérdem tisztelettel, az autóbuszvezető az utast? Az utas se különb ember, mint a kedves vendég vagy a tisztelt vevő!

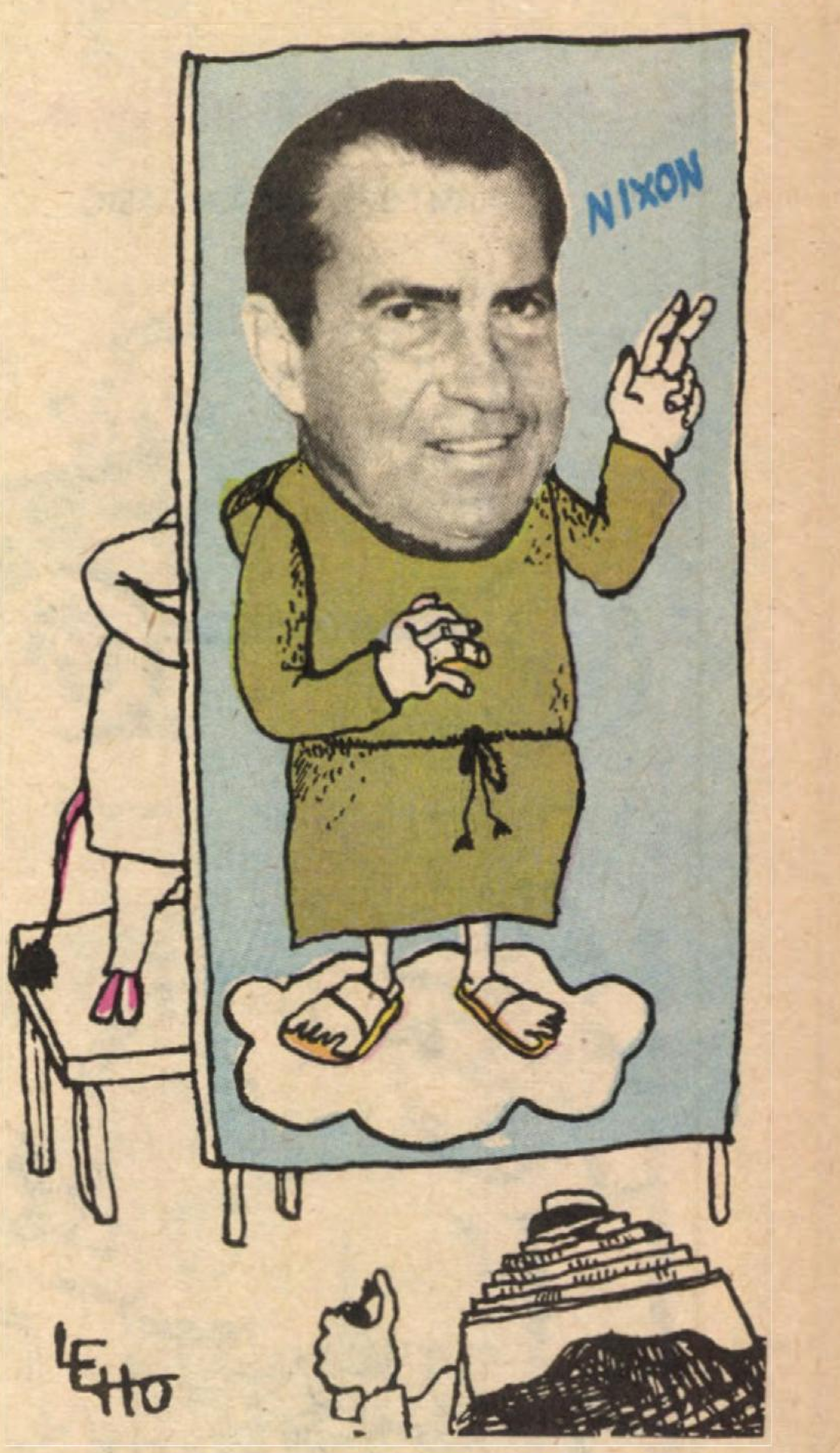
Ám az ügynek van egyéb vonatkozása is, ami engem rendkívül nyugtalanít. Ha az autóbuszvezetőnek gusztusa támad egy kis verekedésre, akkor pofozási célból miért éppen egy vézna utast szemel ki, és miért nem egy ólomsúlyú bokszbajnokot? De ha, teszem fel, mégis egy vézna utas soros a pofozásra, akkor miért két autóbuszvezető pofozza egyszerre?

Egészen más ugyanis, ha e g y autóbuszvezető e g y utast ver, pofoz, ütlegel, sérteget stb. Mert, ugyebár, a sportban van páros mérkőzés és van csapatmérkőzés. Két teniszező például nem játszhat egy ellen, vagy a fociban egyik csapatnak is tizenegy, a másik csapatnak is tizenegy tagja van.

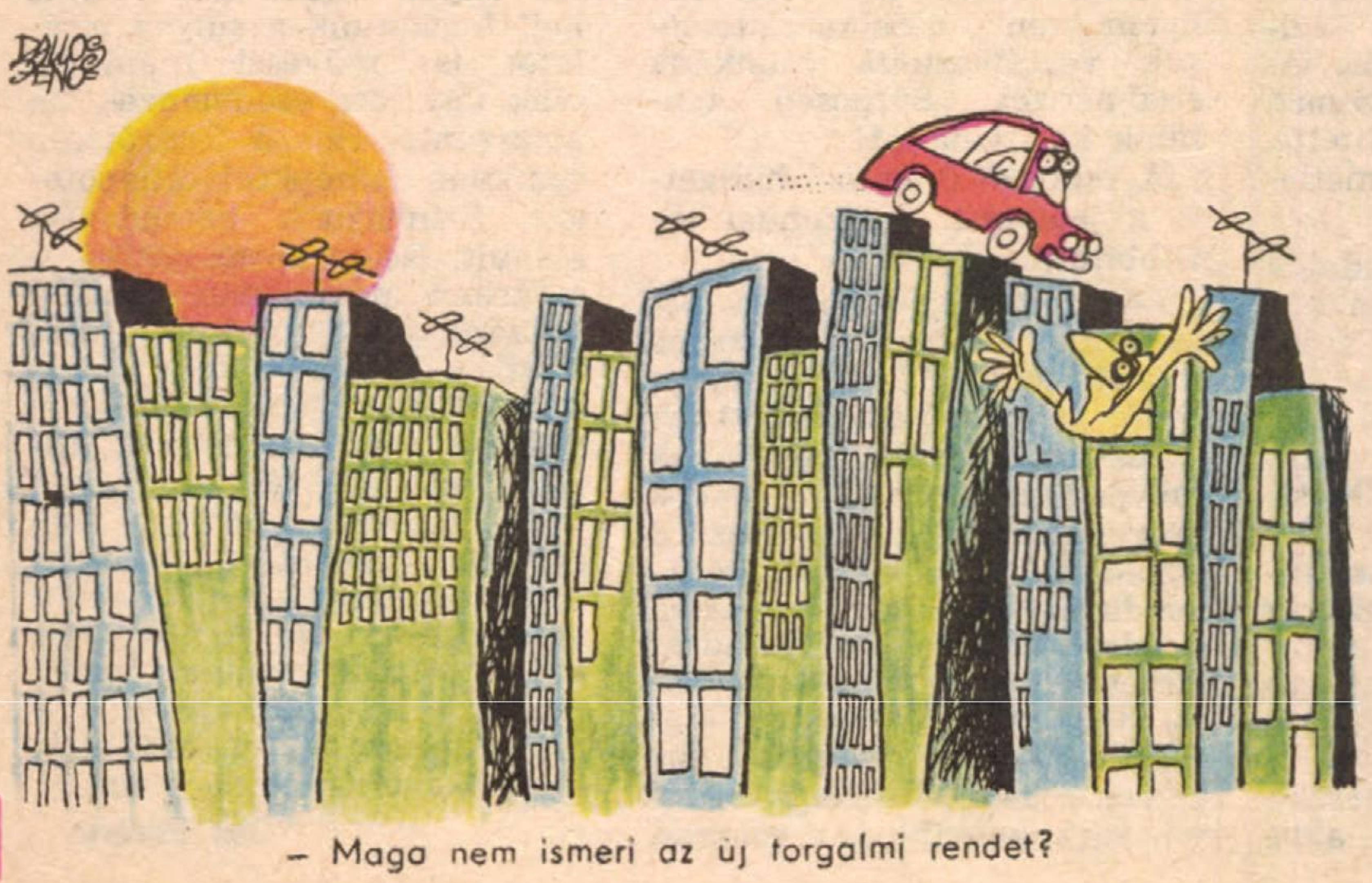
Ha kialakulna az a különleges új sportág, melynek bizonyos jelei itt-ott már mutatkoznak, akkor ebben is tartsuk be a magyar sport nemes nagyományait: egy autóbuszvezető — egy utas; egy csapos — egy vendég; egy eladó — egy vevő. Két autóbuszvezető tehát semmiképp sem pofozhat egy utast, minimum két utast kell megpofozniuk...

Földes György

KÉSZÜL A FÉNYKÉP

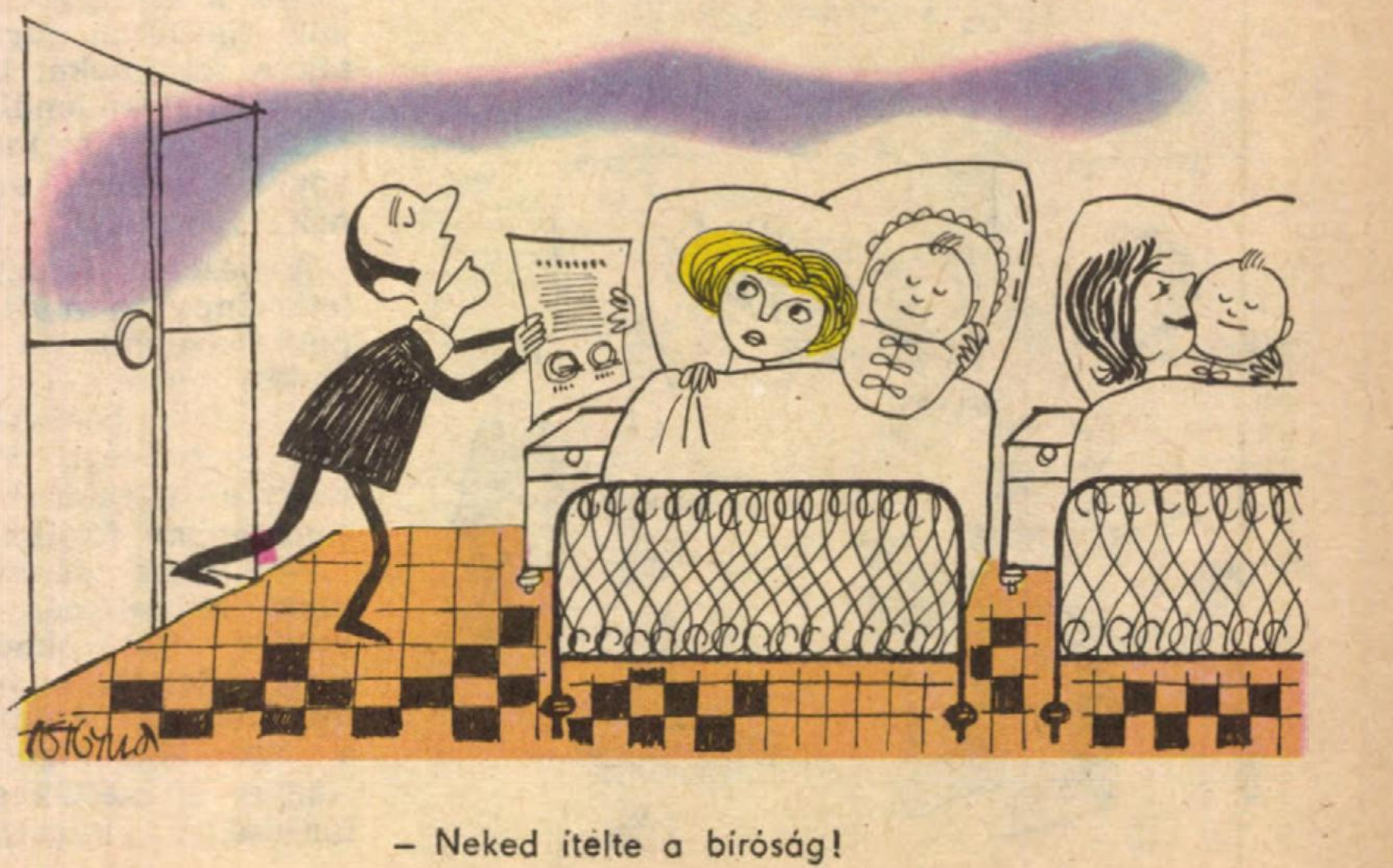

A BELVÁROSBAN

– Maga nem ismeri az új forgalmi rendet?

GYORS ÜGYINTÉZÉS

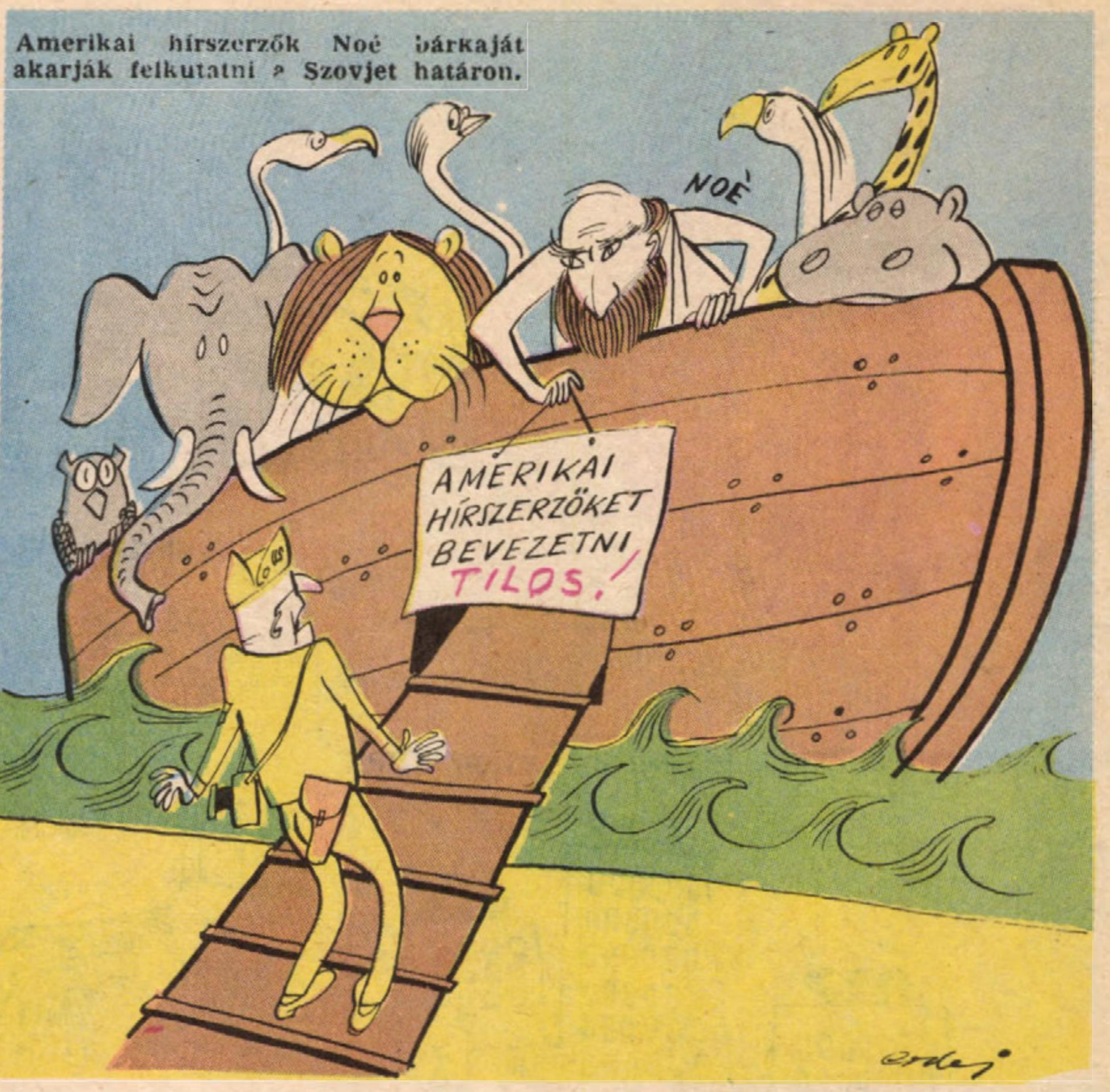
– Neked ítélte a bíróság!

BORSOS HOTELSZÁMLA

– Tehát volt összesen ezeregy éjszaka...

MEGLEPŐ TÁBLA

MŰTEREMBEN

– Mester! Ön az örökkévalóságnak dolgozik.
– Gondolja, hogy olyan soká kapom meg a honorariumot?

ÚJ ÉVAD ELŐTT

– Hányszor mondjam a dramaturg úrnak, hogy csak tíz óráig lehet a régi darabokat leporolni,

Mi történt ?

Nem tudom, mi történt.

Csak azt tudom, hogy nem is olyan régen, óriás voltam. Igen, óriás! Az idősebbek talán még emlékeznek arra a könyvre — az ötvenes évek elején jelent meg —, amelynek az volt a címe: „Hogyan lett az ember óriás?"

Akkor még óriás voltam, aki átalakítja a természetet: megzabolázza a folyókat, legyalulja a hegyeket. A természet erői nekem szolgáltak, hatalmamban voltak.

Az ember óriás — olvastam mindenütt —, óriásoknak való munkát is el tud végezni, ha a szükség, a társadalom igénye úgy kívánja. Sőt, csodákra is képes!

Mondom, akkor még óriás voltam, aki átalakítja a természetet és a társadalmat. A nők persze hitetlenek voltak, és amikor én óriásnak mondtam magam, kinevettek és azt mondták:ketté fűrészelt óriás vagyok. Hát igen, kosárlabdázónak nem feleltem meg, de óriásnak igen, mert ugye vannak kicsi óriások is.

S aztán...

Aztán valami történt. Összementem. A lapokban, a rádióban, televízióban kisemberekről kezdtek írni és beszélni. „A kisemberek problémáit meg kell oldani... A kisemberek panaszait meg kell hallgatni... A kisemberek gondjaival törődni kell..."

Így lettem óriásból — kisember.

Nem is olyan régen még óriás voltam, aki leigázza a természetet, megváltoztatja a társadalom szerkezetét és most kisember vagyok.

Mi történt?

Kisember lettem, akinek a problémáit meg kell oldani, mert amilyen kisember vagyok, még egy problémácskát, egy icuri-picuri problémácskát sem tudok megoldani. Panaszaimmal — én, aki valamikor óriás voltam! — telesírom a hivatalos fórumokat és már annak is örülök, ha meghallgatnak. Óriásból kisember lettem, gyámoltalan, ügyetlen, tehetetlen kisember, akivel törődni kell, mert olyan jó, ha törődnek velem... Tessék velem törődni, kérem szépen!... Egy hajdanvolt óriással...

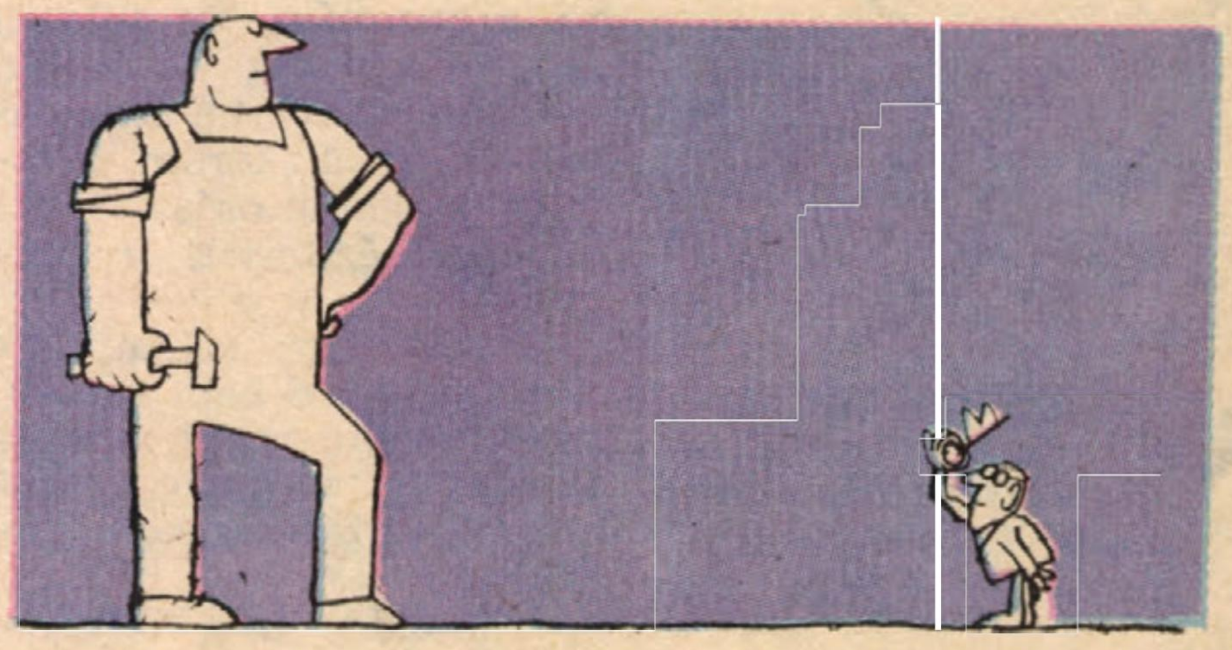
Csak azt tudnám, hogy mi történt velem időközben?

Néha arról álmodom, hogy ismét óriás vagyok. A zsebkendőmnek a negy sarkában hegyeket hordok el, és ha cigarettara gyújtok, az ég villámait használom gyufaszál helyett. De ez maradjon köztünk, nem akarom, hogy kiröhögjenek.

Álmaimban ismét óriás vagyok: tengerszemekben áztatom a lábam és sziklákkal labdázom. Időnként óriásokhoz méltó feladatokat kapok: el kell intéznem valamit a minisztériumban és én elintézem; a Déli-sarkot ki kell cserélnem az Északi-sarkkal és én — mi az nekem?! — kicserélem.

Aztán felébredek és újra kisember vagyok. Az újságok így emlegetnek, a rádióban, televízióban így beszélnek rólam. De másutt is az agyamba vésik, hogy el ne felejtsem.

Nemrégiben egy üzletben, amikor valaminek az árát

kérdeztem, az eladó — megdöbbenésemet látva — ekkép sóhajtott fel:

— Hát igen... Nem kisemberek pénztárcájának való...

Midőn elhagytam az üzletet, már egészen kicsi voltam...

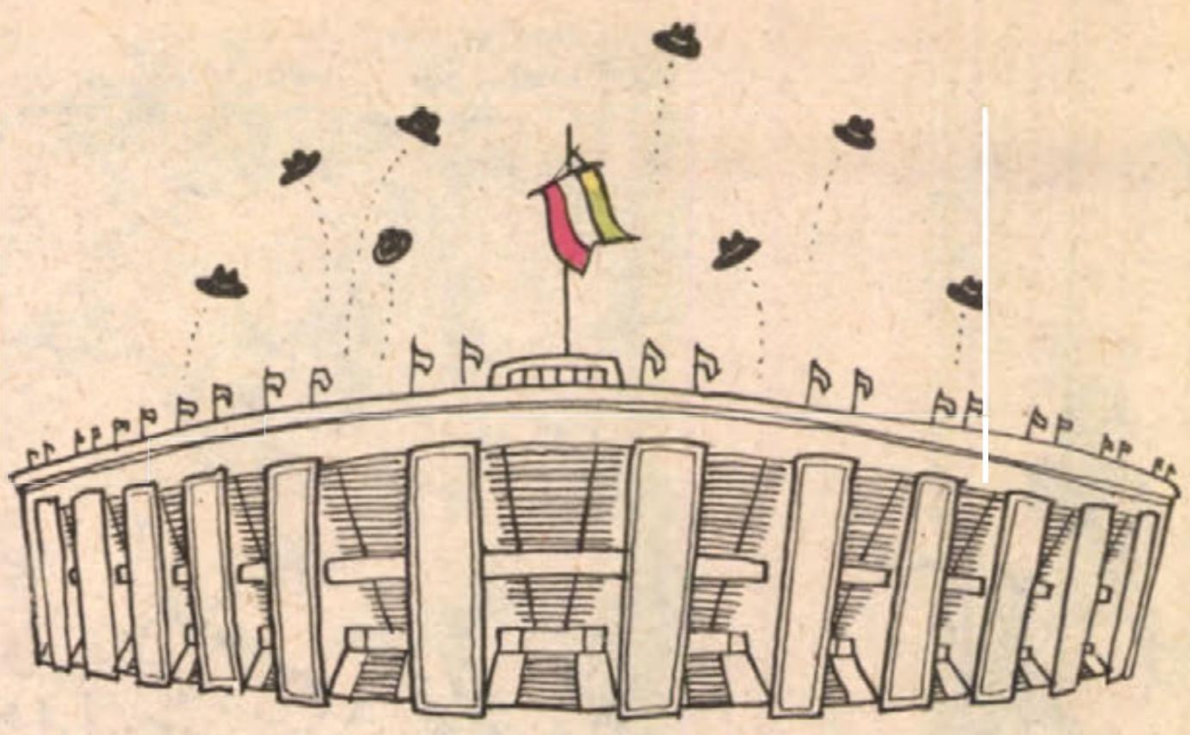
Most már lassan beletörődöm abba, hogy óriásból kisember lettem... Csak egy valami aggaszt: nem leszek még kisebb?

Mikes György

Mi lesz 100 év múlva?

Brenner György rajzai

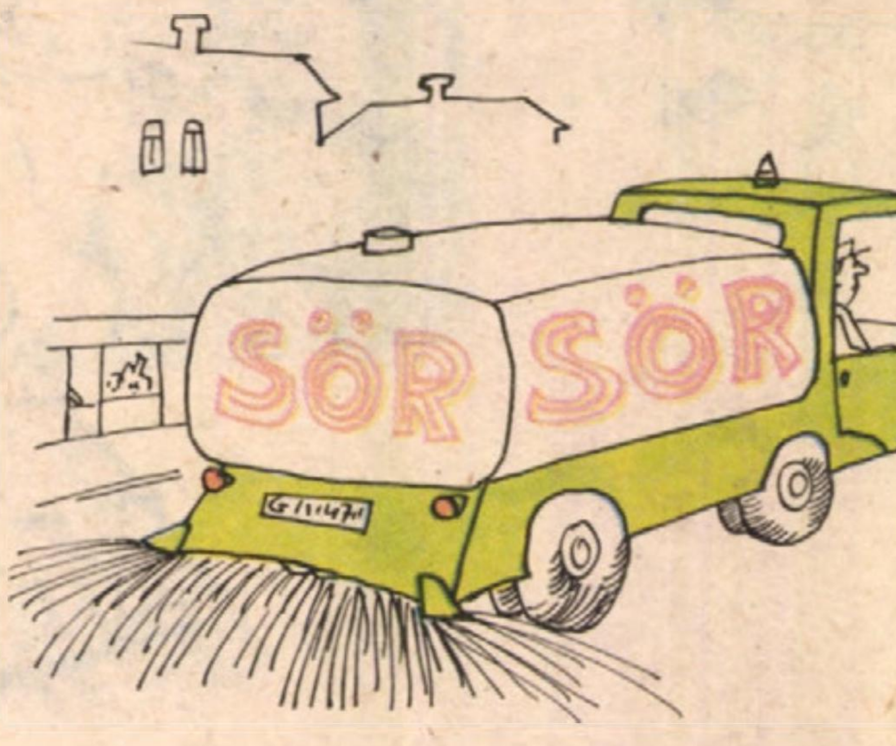
MEGNYERJÜK A BUDAPESTI LABDARÚGÓ VB-T

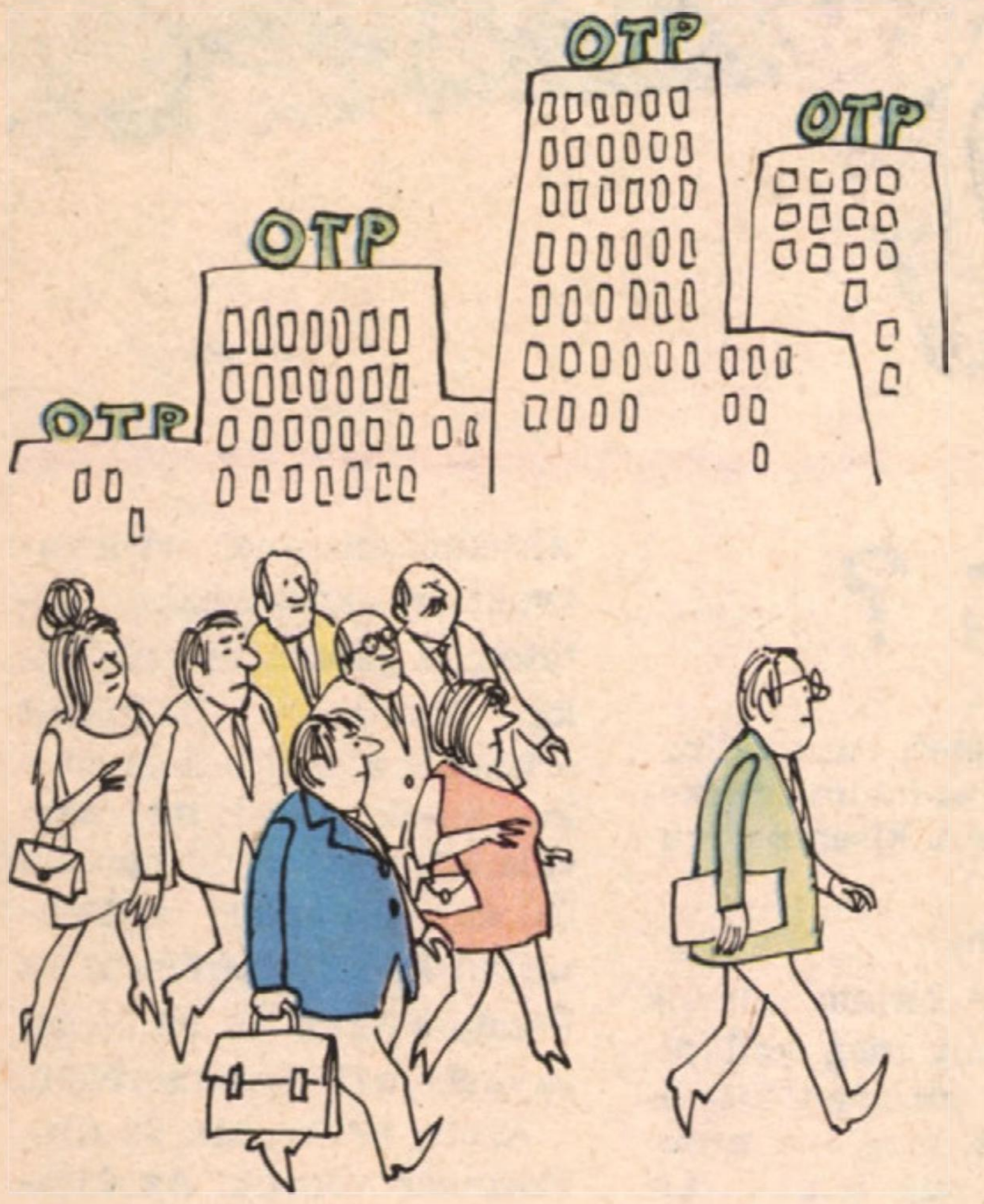
FÁSÍTJÁK A MARGITSZIGETET

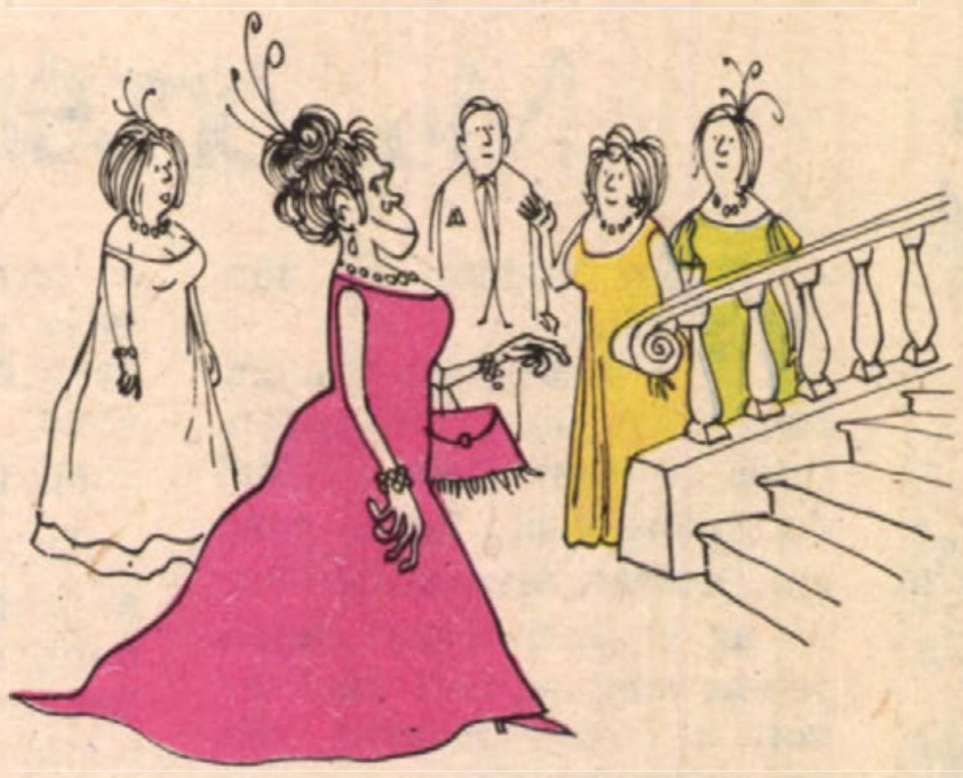
RENGETEG SÖR LESZ NYÁRON

HA VAN ELÉG KEZES, HITELEZNI FOG AZ OTP

BÖBE UNOKÁJA BEVONUL A FÜREDI ANNA-BÁLRA

A SZABÓ CSALÁD MÉG MINDIG SZEREPEL A RÁDIÓBAN

HUMORÜGYBEN DR. ALMÁR IVÁNNÁL

Az átlagember úgy képzeli el, hogy a csillagász éjszakánként ül egy széken, és hosszú csövön keresztül figyeli az eget.

— Ez így van — mosolyog Almár Iván —, mármint az elképzelés. A jó múltkor például csöng a telefon, izgatott férfihang jelentkezik: „A keleti égbolton egy nagyon fényes valamit látok." „Az valamelyik csillag..." — kezdem mondani válaszképpen. — „De mozog!" — kiáltja a telefonáló. — „Természetesen, ugyanis bolygó..." — próbálom magyarázni, de a férfi a szavamba vág: „Látja?" — „Nem látom, de..." — Most már fölháborodva ordít a telefonba: „Nem látja? Mégis, mit csinálnak maguk?"

— Valóban, mit csináltok ti éjszakánként?

— Az attól függ, kinek mi a beosztása. Én például szputnyikvadász vagyok. — Meglepett tekintetemre: — Munkaköröm hivatalos meghatározása: mesterséges égitestek megfigyelése.

— Így már értem, hiszen ha az űrben valami, vagy valaki repül, azt te szoktad megmagyarázni nekünk, közönséges halandóknak.

— Mondd, elég közérthetően magyarázok?

— Hát igen... Csak azt hiányolom, hogy titkolod a humorodat, ugyanis... ahogy te szputnyikvadász vagy, úgy én humorvadász vagyok.

— Bevallom férfiasan, én még mindig kissé megilletődött vagyok. ha emberek sétálnak a világűrben, vagy mászkálnak a Holdon.

— És ha lejöttek?

— Erről jut eszembe! Mielőtt fölmentek volna... azaz mielőtt az első szputnyikot útjára bocsátották a Szovjetunióban, kiépítették a megfigyelő állomások láncolatát, Hogy munkájukat begyakorolják, repülőgépeket küldtek föléjük, és a megfigyelőknek azokat kellett távcsövükkel követniük.

Az első alkalommal 75 állomás közölte megfigyeléseit, pedig csak 35 fölé szálltak a repülők.

— Gyakori az ilyen tévedés?

— Előfordul, hiszen anynyi minden kerül a távcső elé és a csillagászoknak elég jó a fantáziájuk. Néhány éve, ősszel — például — intézetünk teljes létszámban a tetőre rohant, és izgatottan vizsgáltuk a különös vörös „sarki fényt", mígnem felszállt a köd és felismerhettük a János-hegyi kilátó vörös csillagát.

— Ha én tudom ezelőtt három és fél évtizeddel, hogy a csillagász is „mellélát" olykor, eggyel kevesebb csalódás terhelte volna gyerekkoromat. Történt ugyanis, hogy az iskolával fent jártunk itt, egyenként belenézhettünk a távcsőbe és... és én nem láttam többet, mint szabad szemmel.

— Ennek az volt az oka, hogy a csillagász nem törődött a lelkivilágotokkal és nem csavarta el az okulárt, vagyis nem mozdította el a nézőke lencséjét. Evvel a trükkel, azaz kegyes csalással a pontszerű csillag tojásnyi nagy lesz és mindjárt látványosabb.

— Tehát még az égre is vonatkozik Arany János megállapítása: „Nem a való hát, annak égi mássa..."

— Igen. A laikus számára mi mindig „gyanúsak" vagyunk: „Azt mondják, amit akarnak, úgysem tudjuk utánamérni". Persze, néha tisztelik a „tudományunkat". 1967 februárban — például — elterjedt szerte az országban az az import hír, hogy itt a világ vége. Szekszárdi rokonaink expresszlevélben kértek, hogy írjam meg nekik őszintén az igazságot. Sok dolgom volt, így feleségem, aki szintén csillagász, ment a postára és a következő táviratot adta föl: „Nem lesz világ vége. Bözsike." A postáskisasszony átolvassa a szöveget, aztán fölnéz rá az üvegen keresztül: „Honnan olyan biztos abban az a Bözsike?" — kérdezi.

— Remélem, másnap a feleséged, vagy te elmentél a postára, és beszóltál a kisasszonynak, hogy: „Na, ugye!"

— Nem, ezt kihagytam. Én csupán egyszer mondtam az életemben, hogy „na, ugye", de akkor minden okom megvolt rá, hogy kérkedjem. Tapasztaltad, amikor hozzánk jöttél, hogy ide egyetlen közlekedés van, a 90-es autóbusz. Ez, amikor mi bejövünk (estefelé) fél óránként indul a szabadság-hegyi fogas-megállótól. Éveken keresztül pontosan két perccel előbb indult, mint ahogy a menetrend szerinti fogas odaérkezett. Hiába fordultunk fűhöz-fához, nem intézték el ezt a két percet. Végül és véletlenül azonban egyszer a rádió Szivárvány című műsorában megkérdezték tőlem, hogy mi a csillagász legnagyobb problémája. Én megmondtam őszintén: az, hogy a 90-es autóbusz két perccel hamarabb indul... Attól kezdve a busz megvárja a fogast. Azt hiszem, ekkor joggal mondhattam a kollégáimnak, hogy: „na, ugye"...

Sólyom László

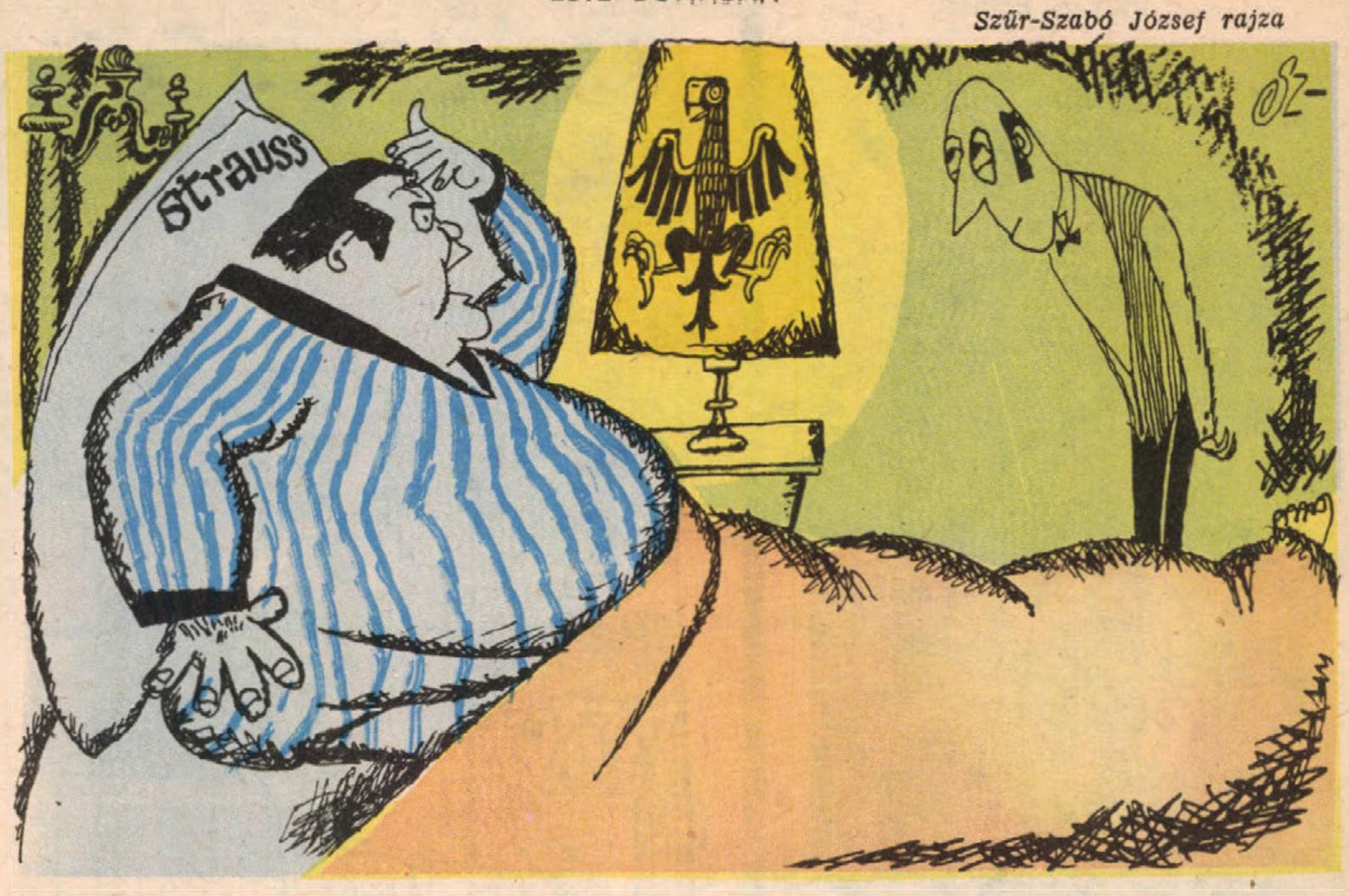
A BÜROKRATA

– A hivatalos idő lejárt... Mentsenek meg holnap!

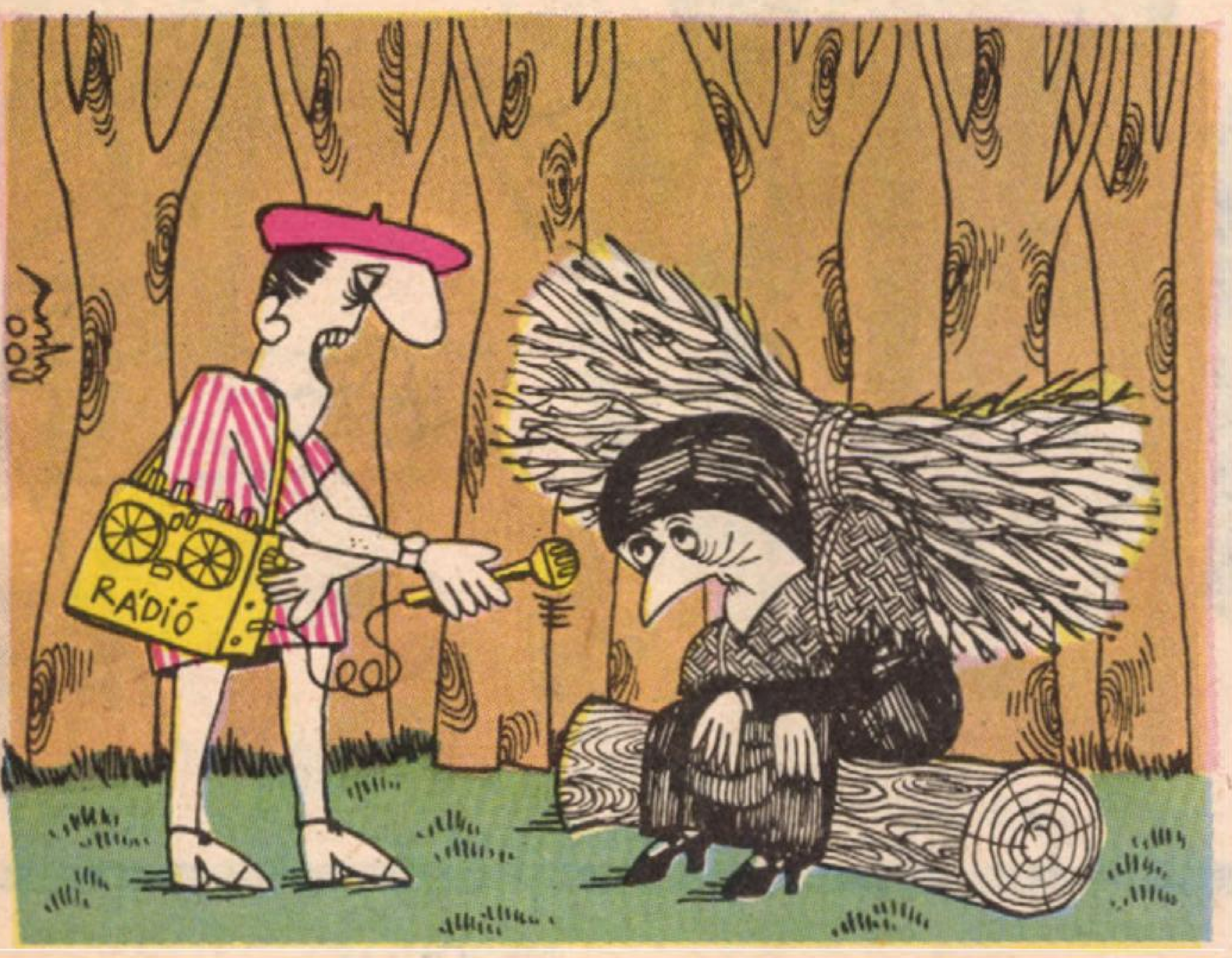
ESTE BONNBAN

Szűr-Szabó József rajza

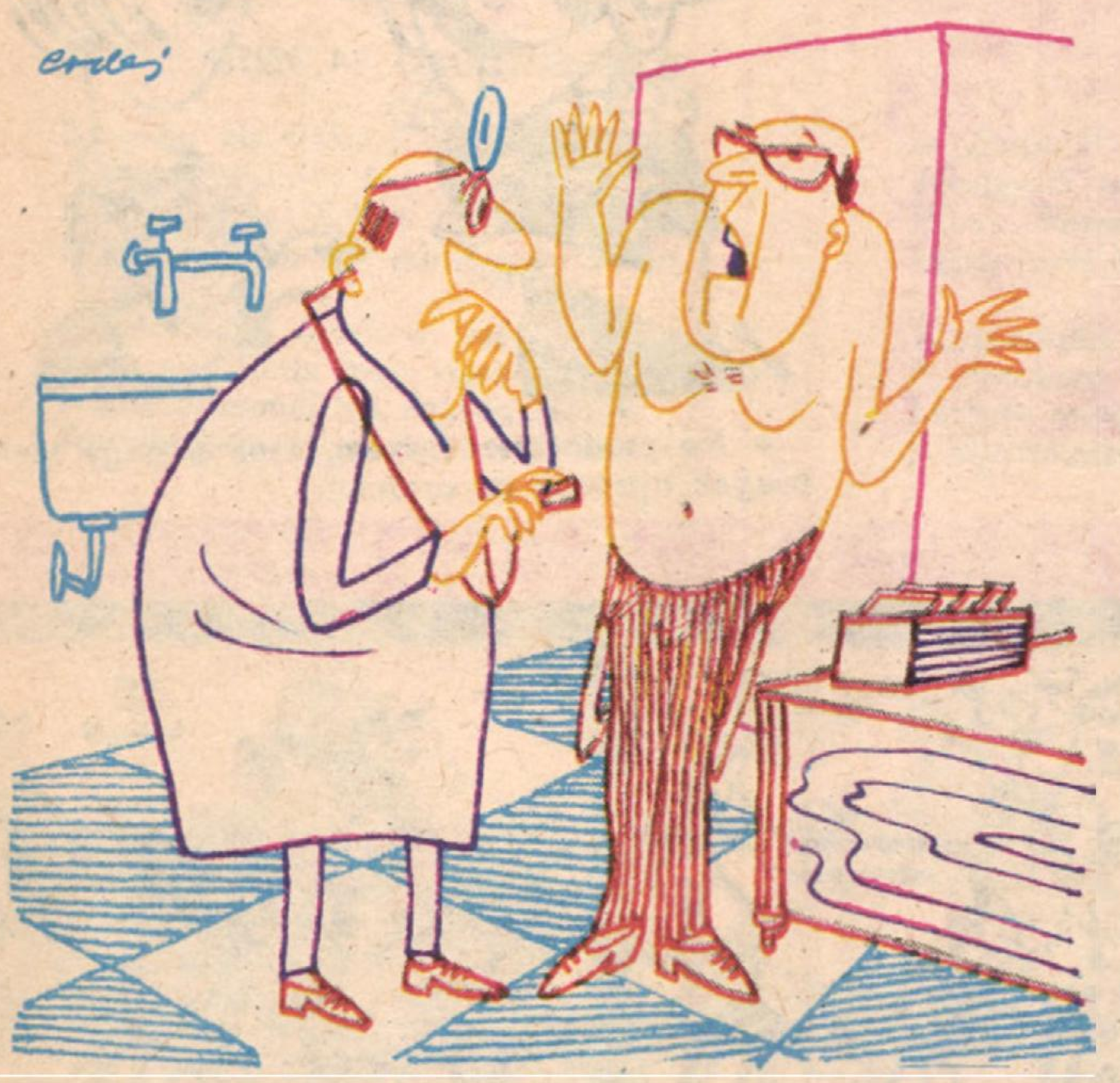
– Johann, nem felejtettem el én ma uszítani?!

HÁLÁS RIPORTTÉMA

– Hát nincs senki, aki segítene magának, öreganyám?

ORVOSI RENDELŐBEN

– Na, mi bajunk?
– Doktor úr, hiába hallgatom Buga doktort, mégsem jövök rá.

BOLDOG EMBER

Furcsa színjáték...
Kisautó parkol a néptelen utcán, az ablakomból éppen rálátok. Középkorú, kövérkés férfi járkál körülötte, és közben különféle érdekes mutatványokat végez. Például hirtelen megáll, felnyitja a motorházat, belekukkant, visszacsukja, menetel tovább. A következő percben a csomagtartóhoz ugrik, felrántja a fedelét, bekukucskál oda is, zárás, masírozás. Időnként négykézláb járja körül, úgy veszi szemügyre a kereke-ket, az alvázat.

— Uram — szólok ki az ablakból, mert furdalja oldalamat a kíváncsiság —, elvesztett valamit?

— Nem, csak edzést tartok.

— Miféle edzést?

Abbahagyja a bolondos körözést, ablakomhoz ballag.

— Lopnak, kérem — magyarázza bánatosan. — Nem tudom, másutt hogyan van, de a XXX. kerületi Alsó-Pitypang utcai szervizben úgy lopnak, mint a szarkák. Valahányszor beviszem a kocsimat, mindig eltűnik róla, belőle valami. Dísztárcsa, ékszíj, emelő, transzformátor, még a desztillált vizet is leszívják az akkumulátorból. Vagy végképp elcsenik az alkatrészeket, vagy régi vacakokkal cserélik ki, amelyek addig tartanak, amíg kihajtok a műhelyből. Pedig egy pillanatra sem hagyom magára az autót odabent. Ott settenkedem, figyelek, amikor bütykölik. Hiába. Úgy nézze meg ezt a szerencsétlen kocsit, uram, hogy ez tulajdonképpen egy másik kocsi, az eredetiből csak a rendszámtábla maradt.

— Miért nem reklamál? Miért nem tesz feljelentést?

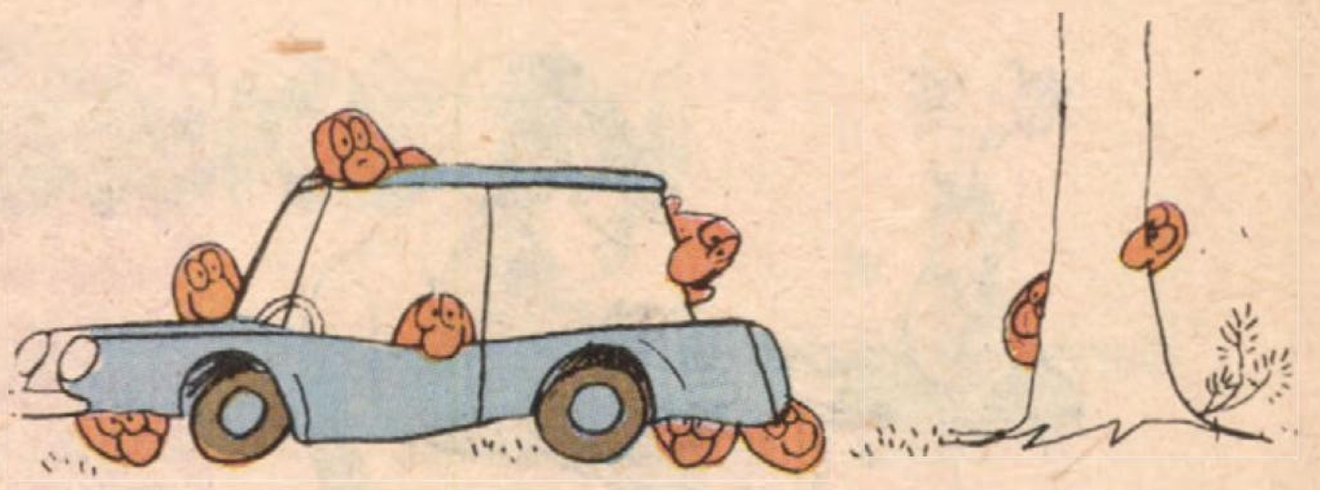
— Hiába minden, tagadnak. Bizonyítékom, tanúm nincs. Most megint oda kell mennem, hát azért gyakorolgatok itt, hátha fürgébb leszek, szemesebb és fülesebb, és egyúttal nem tudnak megkopasztani.

— Mit csinálnak azzal a rengeteg elcsent alkatrésszel?

— Jó áron eladják.

— Kinek?

— Nekem. Amit tegnap egy hasonló típusú kocsiról elemeltek, azzal ma „kisegítenek" engem. Holnapi sorstársamat pedig azzal, amit ma az én kocsimról, hogy is mondjam csak... távolítottak el.

— Miért nem üzletből vesz másikat az elorzott alkatrész pótlására?

— Nekik is megvan a magukhoz való eszük. Mindig olyasmit szerelnek le, ami éppen hiánycikk.

— Bocsásson meg, dehát akkor az ön kocsija voltaképp egy lopott autó, ön pedig egy folyamatos orgazda!

Sóhajtva tárja szét a karját.

— Mit tagadjam, ez a zord igazság. Áldozat is vagyok, bűnös is vagyok egy személyben. Az ellentmondásos helyzet nemcsak az idegeimet őrli fel és anyagilag tesz tönkre, még állandó lelkifurdalást is okoz. Nyugtalan vagyok, rosszul alszom, mindenkivel összeveszek. És ebből az ördögi körből nem lehet kitörni.

— Dehogynem! Huszárvágással. Egyszerre szüntetheti meg minden gondját és élhet újra anyagi problémáktól mentesen, hótiszta lelkiismerettel, pompás idegállapotban.

— Igazán? Mit javasol, mit csináljak?

— Adja el a kocsiját.

Úgy néz rám, mintha megőrültem volna.

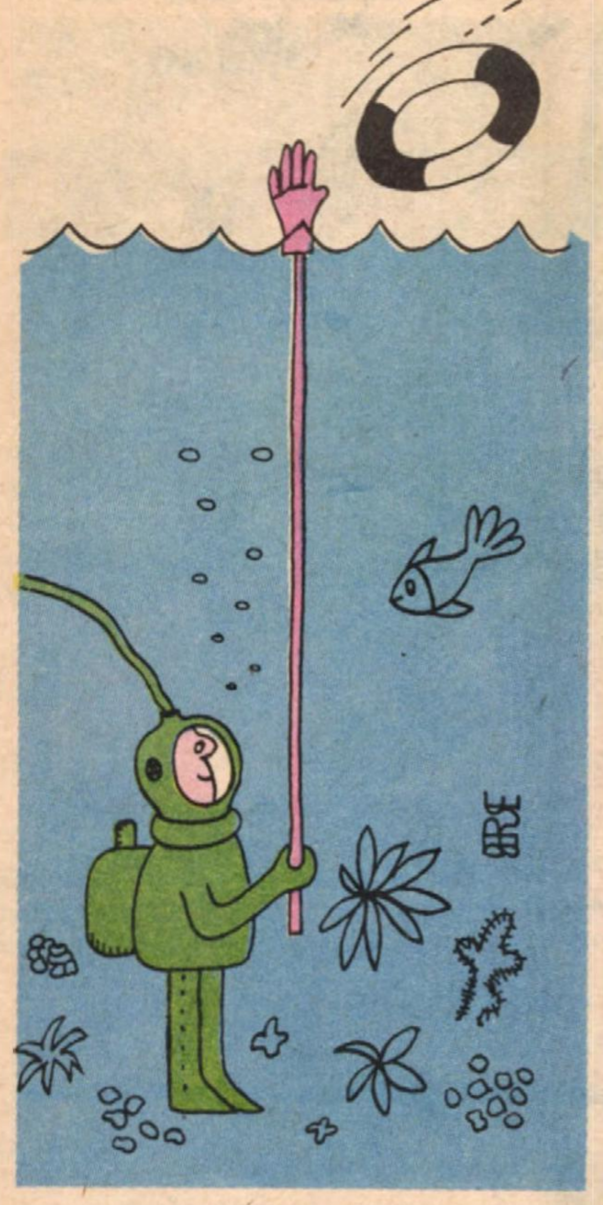
— Micsoda?! Váljak meg ettől a drága, aranyos kis jószágtól? A Kék Villámtól?! Tudja, hogy mit hozok én ki belőle országúton? Hatliteres fogyasztás mellett? És hogy milyen sima, zajtalan járása van? Hogy belül milyen tágas, kényelmes? Csikorgó télben is beindul egy szempillantás alatt. Kisebb helyen fordul meg, mint Pelé. Egész Pesten nincs még egy hozzá fogható kiskocsi. Jobban szeretem a feleségemnél! Ezt adjam én el?! Köszönöm a jó tanácsot!

Bosszúsan legyint, siet vissza a Kék Villámhoz. Kering, nyit, kukucskál, csuk, guggol, mászik...

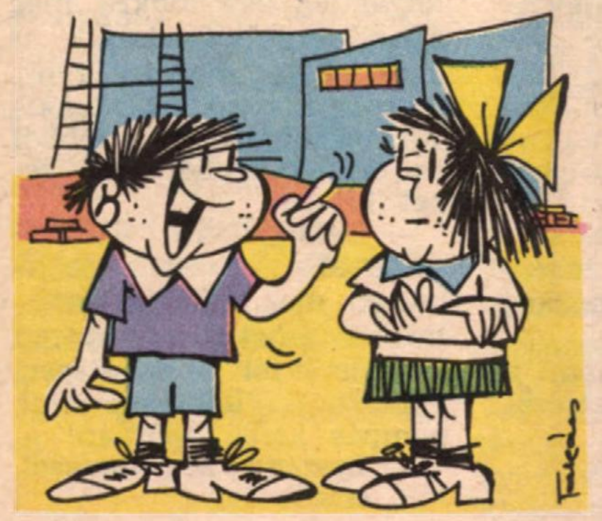
Boldog ember.

Kürti András

VICCES EMBER

NYÁRI TERMELÉSI GYAKORLATON

– Tavaly megtanultam römizni, az idén meg ultizni!...

A TECHNIKA VÍVMÁNYA

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: Mivel tudnának sok pénzt keresni?

Várnai György:

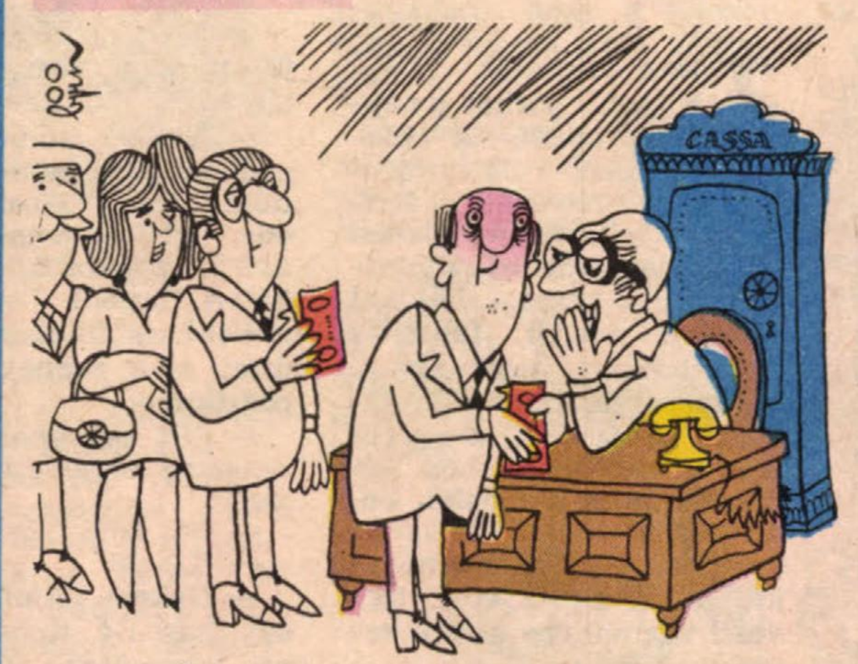
– A tanári és jogi diploma mellé szereznék egy zöldséges iparengedélyt.

Pusztai Pál

– Helyfoglalást vezetnék be a margitszigeti padokra.

Balázs-Piri Balázs:

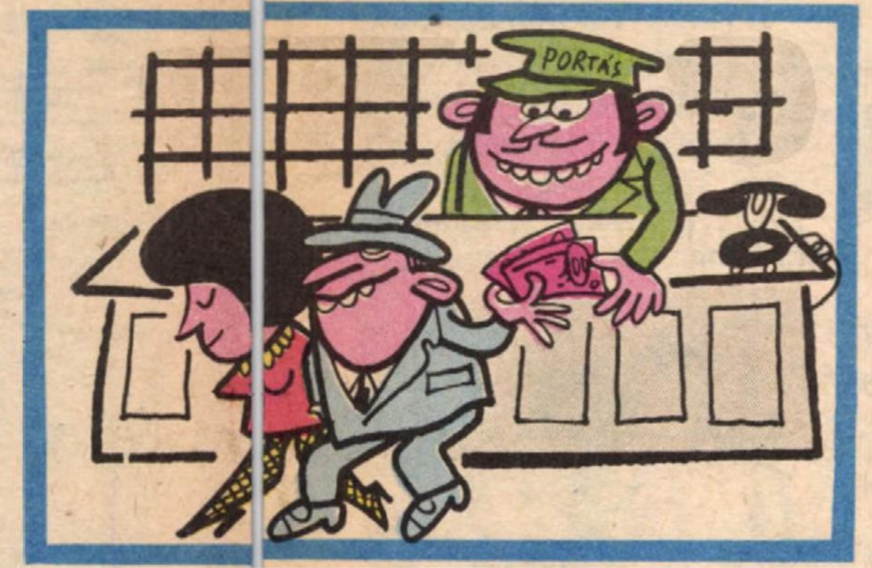
– Száz forintért bárkinek elárulom.

Erdei Sándor:

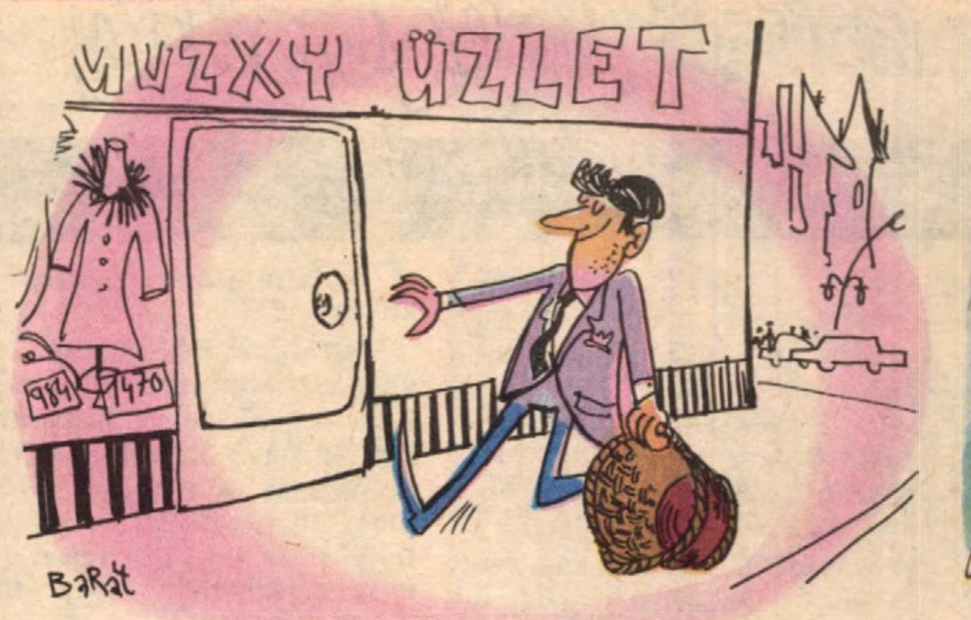
– Elvállalnám gebinben a Pénzjegynyomdát.

Fülöp György:

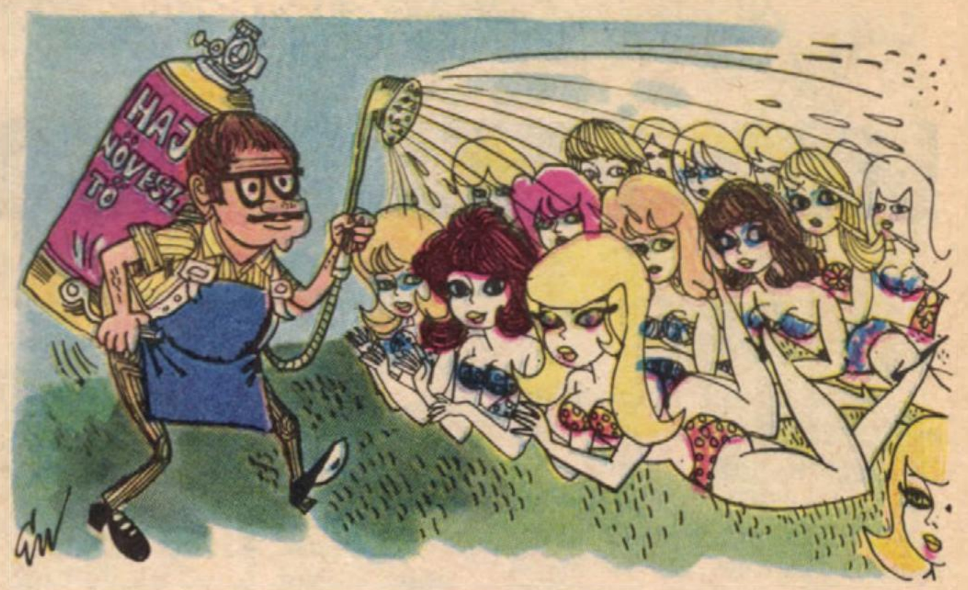
– Elmennék jószívű szállodaportásnak.

Barát József:

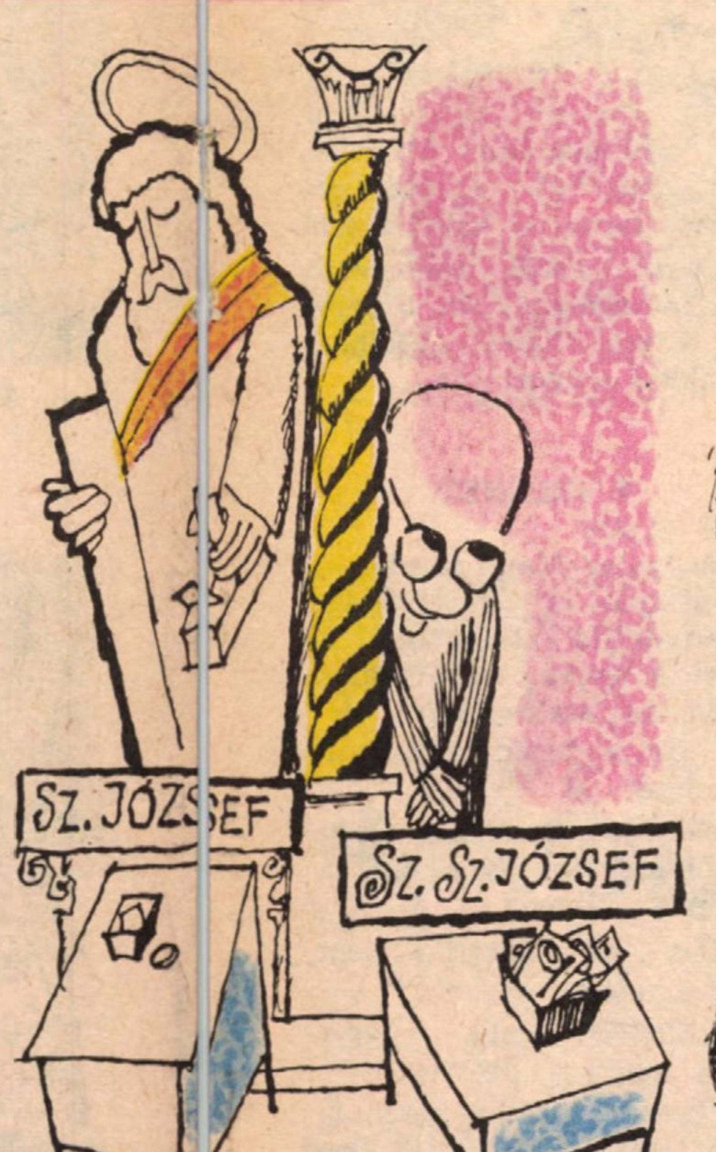
– Százalékot kérnék minden indokolatlan áremelés után...

Endrődi István:

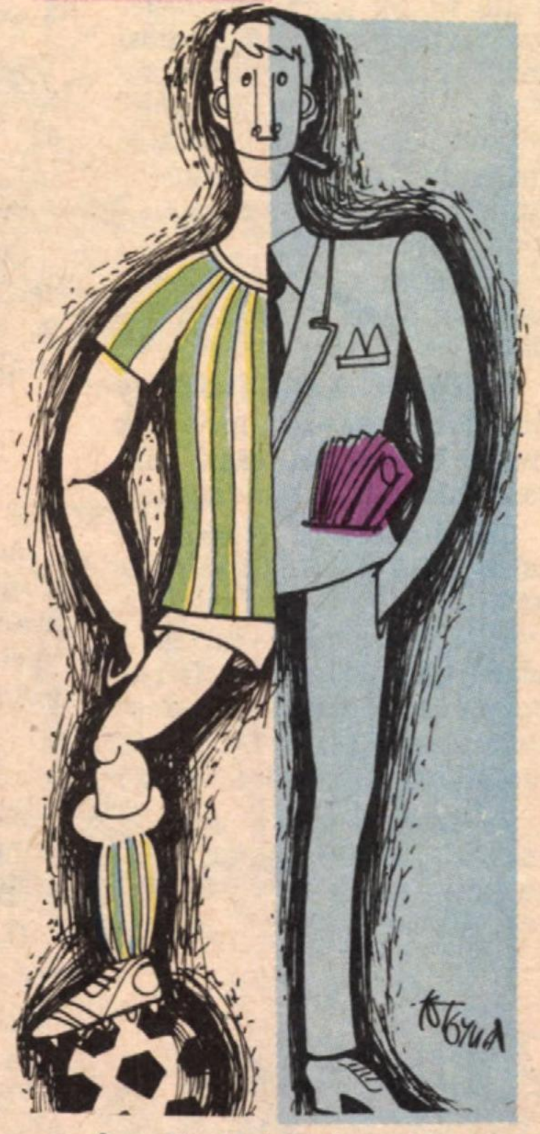

– Parókának való hajat termesztenék.

Szűr-Szabó József:

Tót Gyula:

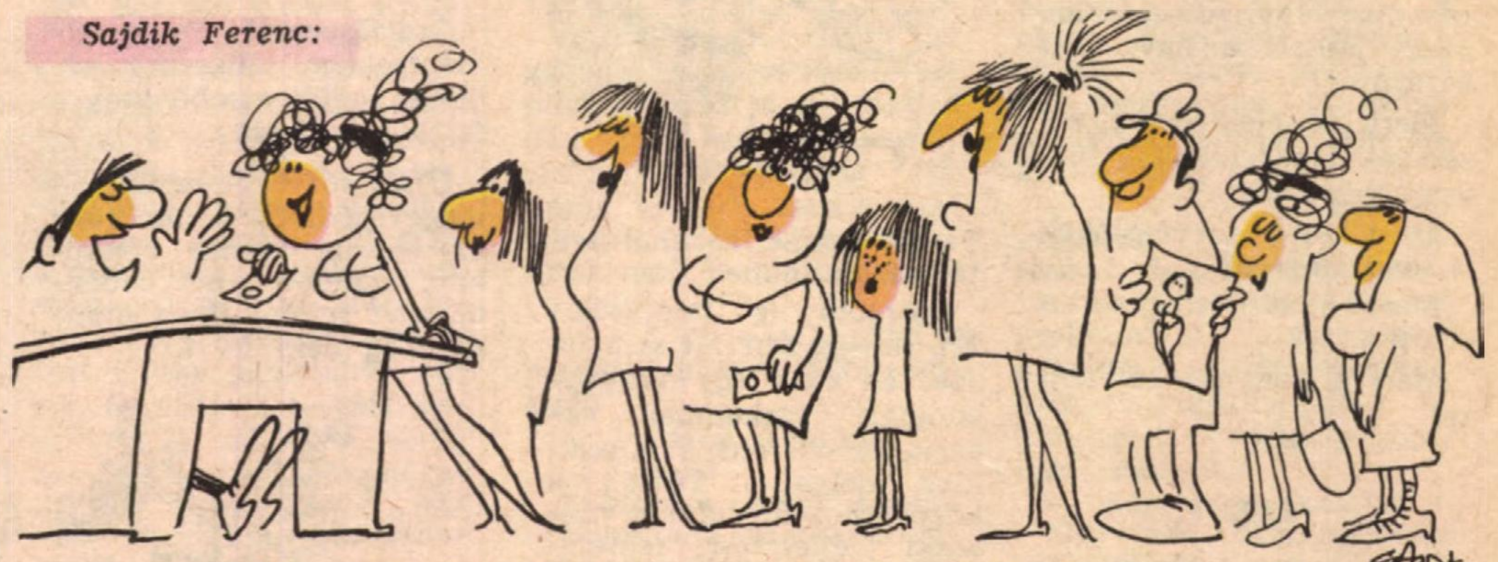
– Amatőr focista lennék, és ráadásul egy jó állásom is volna.

Dallos Jenő:

– Kibérelném a Népstadiont és SZÚR-t rendeznék.

Sajdik Ferenc:

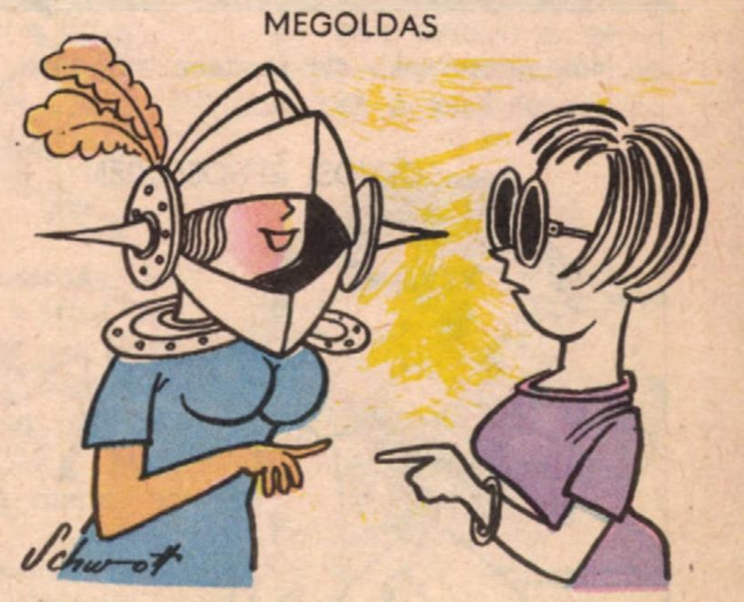
– Színészek és táncdalénekesek magánéletéről nyitnék információs irodát.

A DIÁKOK ÉS A KÉPVISELŐK

A londoni „Sunday Express" című vasárnapi lapban figyelemreméltó kis cikk jelent meg egy leicesteri kísérletről. Hétszáz iskolásgyerek önként vállalta, hogy egy hónappal a nyári szünet befejezése előtt – rendes tanításban vesz részt. Iskolába jár a vakáció alatt! Az ok: unatkoznak. A város pedagógusai szerint a tanítás nagyszerűen alkalmas arra, hogy az unatkozó gyerekeket kivonja az utcákról.

A lap hozzáteszi, hogy a képviselők bezzeg nem unatkoznak, mert arról szó sincs, hogy a brit alsóház ülést tartson a nyári szünet alatt. A honatyák inkább másutt játszadoznak.

MEGOLDÁS

– Ne csodálkozz, Évikém, ezek a nagy szemüvegek nyomták az orromat.

SÉTA A KISKERTÜNKBEN

I.

IZEN AZ ORGONABOKOR

Szegény kis virágos bokor!
A forró napfény tűz le rája.
Locsold meg! Szinte haldokol...
Hadd éledjen föl színdús koronája.

Nézd: máris emeli a fejét.
Tégy jót! Önts még vizet a tőre.
Hálás örömmel int, ragyog felénk.
Tanulhatnának az emberek tőle!

II.

AKÁCLEVÉL JÓSLAT

– „Szeret?" Nem szeret? „Csöppet sem?" vagy „Szívből?"
Tépegetik az akáclevelet.
Páros. Páratlan. Aggódva lesik:
Hány levél hull el? Mi a felelet?

A szomszéd kislánynak van igaza!
A sorakozó akáclevelet
Letépte mind egy elszánt mozdulattal
S kijelentette nagybüszkén: – „Szeret!"

III.

JÖJJ KI VELÜNK A KERTBE!

Sohase nézd a többi embert,
Sose figyeld, hogy mit mert, mit nyert?
Szerencséje, vagyona – mennyi?
Jöjj velünk a kertbe, nézd a rózsát,
Egy se figyeli a többi rózsa sorsát
S hogy mosolyog valamennyi!

Farkas Imre

A CIVILIZÁCIÓ TÖRTÉNETÉBŐL

Fülöp György rajzai

A Hungáriában minden csendes

FORGATÓKÖNYV EGY SOHA EL NEM KÉSZÜLŐ FILMHEZ

1. JELENET

Csinos nő ül a fotelben, egy szál bikiniben, és egy Gergely-naptárt lapoz. *(A nő azért legyen csinos és bikinis, és egyáltalán azért legyen benne a filmben, mert itt is, mint annyi más filmben, ő pótolja a cselekmény hiányát.)*

A naptáron a dátum: 1970. május 2.

Egy kéz kiakasztja a táblát a Hungária kávéház — Budapest egyetlen kávéházának — ajtajára: „Átalakítás miatt zárva."

2. JELENET

A hölgy tovább lapoz a naptárban: május 12.

A Magyar Nemzet aznapi számát látjuk, benne egy nyilatkozatot. A Hungária Szálloda és Étterem Vállalat műszaki fejlesztési osztályának vezetője elmondja nyilatkozatában, miért kellett a kávéházat bezárni:

Mert az elektromos vezetékek tönkrementek, tűzveszélyessé váltak...

Mert a vízvezetékek is tönkrementek...

Mert a pincét gyakran elönti a víz...

Mert a konyhát bővíteni kell...

3. JELENET

A bikinis nő ismét lapoz: június, július, augusztus...

Emberek jönnek-mennek az utcán. A Hungáriánál megállnak nézelődni. Belesnek az ablakokon. Nem látnak semmi nyüzsgést, sürgő-forgó munkálkodást. Egyre idegesebbek lesznek. Az az érzésük támad, hogy az eltelt három hónap alatt nem történt odabent semmi.

4. JELENET

A Hungária kávéház belülről. Időnként megjelenik néhány ember. Nézelődnek. Aztán elmennek. Sokáig semmi. Aztán megint jönnek, kopogtatnak a falon és a parkettán. Sokáig megint semmi. Aztán újból jönnek. Fényképeznek. Aztán megint semmi.

Az üres kávéházban csak egy fehér köpenyes nő bolyong fel s alá. Egyedül, egyedül a személyzet közül. *(Ha csak ott nem lebeg Karinthy Frigyes lelke...)*

5. JELENET

Újságíró csönget egy augusztusi napon a Dohány utcai bejáratnál. A kávéházat őrző fehér köpenyes nő nyit ajtót.

Újságíró: Tessék mondani, dolgozik itt valaki?

Fehérköpenyes: Tegnap voltak itt emberek. A freskókat mérik fel, az újraaranyozás miatt. Ígérték, hogy ma is jönnek. De nem jöttek.

Újságíró: És ezt megelőzően mikor folyt itt valami munka?

Fehérköpenyes: Már nem is emlékszem...

Újságíró: Tessék mondani, ha ilyen ütemben halad az átalakítás, mikorra lesznek készen vele?

Fehérköpenyes: Én, sajnos, semmit sem tudok, én csak egy beosztott vagyok... A Szabadság Szálló igazgatója, a főnökünk talán többet tud mondani.

Tessék várni, azonnal feltárcsázom önnek...

Igazgató (a telefonba): Én, sajnos, semmit sem tudok, én csak egy vendéglátóipari szakember vagyok, ez viszont a műszakiak dolga... Tessék a központhoz fordulni, a műszaki fejlesztési osztályhoz...

6. JELENET

Hungária Szálloda és Étterem Vállalat (avagy a ma szívesebben használt, előkelőbb nevén: Hungarhotels) központja. Műszaki fejlesztési osztály. Asztalok, székek, dossziék, emberek egymás hegyén-hátán. Néhány asztal, szék, dosszié és ember ügyes átcsoportosításával sikerült szabaddá tenni két négyzetméternyi területet, ahol leül beszélgetni az Osztályvezető, a Tervező és az Újságíró, s ahol még rajtuk kívül három feketéscsésze is elfér szűkösen.

Újságíró: Feltétlenül be kellett zárni május másodikán a Hungária kávéházat?

Osztályvezető: Igen, mert az elektromos vezetékek tűzveszélyesek... mert a vízvezeték elavult... mert a konyhát nagyobbítjuk... (Lásd a már említett Magyar Nemzet-beli cikket.)

Újságíró: Mindez, tudtommal, már nagyon régi keletű, a kávéház azért fogadni tudta a vendégeit. Nem maradhatott volna nyitva továbbra is, legalább addig, amíg a komolyabb munkák elkezdődnek?

Osztályvezető: De így legalább az egész személyzet lemehetett a Balatonhoz. A szezon közepén nagyobb gond lett volna elhelyezni őket.

Újságíró: Ha vége lesz a balatoni szezonnak, ez a gond újra felmerül majd. Egyébként is a vendéget a legkevésbé sem érdekli, hogyan oldja meg a vállalat a belső munkaszervezési problémáit. A vendéget, csúnya, önző módon az foglalkoztatja mindenek fölött, hogy mikor térhet vissza kedvenc, megszokott szórakozóhelyére.

Tervező: Szükséges a Hungáriát zárva tartani, mert a tervezőknek és a szakembereknek munkaterület kell!

Újságíró: A vendégnek pedig „szórakozóterület" kell! Nem lehetne úgy megoldani, hogy a felméréseket záróra után végezzék?

Osztályvezető: De a felmérésekhez szükséges néhol a padlót megbontani, a falba belefúrni!

Újságíró: Személyesen meggyőződtem arról, hogy az elmúlt három hónapban, legalább is a „vendégtérben" semmi ilyen munka még nem folyt.

Tervező: Azt laikus szemmel nem lehet észrevenni!

Újságíró: Műszaki dolgokban valóban laikus, de vendégnek profi vagyok. Namármost: ha úgy fúrnak, bontanak körültem, hogy én azt észre sem veszem, felőlem csinálhatják, én aközben kedvemre szórakozom.

Tervező: Rövidesen elkezdődnek *majd* a komoly felmérő munkák... Aztán a Lapkiadó Vállalat új kazánjait is azon a területen fogják lebocsátani a pincébe. Emiatt fel kell bontani *majd* a Hunkária kávéház körúti oldalának egy részét...

Újságíró: Ez még mind *majd* csak ezután lesz. Engem jelen pillanatban, sok más budapesti embertársammal egyetemben, az foglalkoztat, mi történt az elmúlt három hónap alatt, amióta a Hungária zárva van? Fel tudnak-e mutatni valami érdemleges munkát már?

Osztályvezető: Igen! Itt van egy tanulmány, amelyet a Kiscelli Múzeum kollektívája készített. Feldolgozzák a Hungária eddigi történetét, s ehhez fényképeken örökítették meg a kávéház átalakítás előtti állapotát...

Újságíró: Igen tiszteletre méltó munka. Bár még mindig nem vagyok meggyőződve arról, hogy ez kellő indok a kávéház zárva tartásához... De most már csak azt mondják meg: mit remélhetünk? Mikor lesz a muzeológusok, mérnökök, szakmunkások után a Hungária végre megint a vendégeké?

Osztályvezető: Dátumot, sajnos, nem tudunk mondani.

Újságíró: Legalább úgy hozzávetőlegesen mondják meg! Valamivel csak biztatnunk kell a vendégeket!

Osztályvezető: Nézze, ez húszmillió forintos munka...

Újságíró (nem ájul el a szám hallatán, mert tudja, hogy ezt csak kimondani sok): Igen, igen. És tessék mondani: mikor lesz kész?

Tervező: Hát nézzük csak... Elvi engedélyezésre kész lesz a terv augusztus végére. Akkor meg kell várni, amíg a hatóság, jelen esetben a Fővárosi Tanács, nyilatkozik... Hogy az mennyi idő? Egy hét, két hét, egy hónap, két hónap... Reméljük, hogy most hamar fog menni az engedélyeztetés. Annak birtokában november 15-re elkészülhet a pallérterv...

(A vásznon ismét feltűnik a bikinis nő, s őrült gyorsasággal lapoz előre a naptárban... Bár a nő akár el is maradhat, a nézőknek anélkül is melegük lesz a dátumok hallatán...)

Tervező: Mi február elején átadhatjuk a teljes dokumentációt. Az elektromos hálózat átszerelésének a terve is elkészül április 15-re. Akkor aztán jöhetnek a szakipari vállalatok...

Újságíró (már szédül, de még egyszer megkockáztatja a kérdést): És mikor lesz kész?

Tervező: Ha minden gördül... akkor 1972 áprilisában vagy májusában...

Újságíró: Két teljes év! Nem sok az egy kicsit? Egy maszek tulajdonos megengedhetné magának

azt a luxust, hogy átalakítás miatt ilyen sokáig bezárva tartsa a kávéházat?

Osztályvezető: Nem engedhetné meg... De ő nem is a mi állami építőiparunkkal dolgoztatna...

7. JELENET

A Ludas Matyi szerkesztőségében az Újságíró elszántan és elkeseredetten veri a gépet, a Hungária kávéház átalakításáról ír. Kollégája bejön, elolvassa a cikket.

Kolléga: Gondolod, hogy ettől meg fog gyorsulni az átépítés üteme?

Újságíró: Sajnos, nem remélhetem.

Kolléga: Akkor miért írod meg?

Újságíró: Hátha használható lesz adalékként, a kávéház történetét megörökítő, most készülő tudományos dolgozathoz...

És veri tovább a gépet, miközben a vásznon megjelennek a záró feliratok:

A HUNGÁRIÁBAN MINDEN CSENDES,

avagy keserű krónika egy kávéház körülményes átalakításának kezdeti nehézségeiről.

(A Hungarhotels és a Középülettervező Vállalat közös produkciója!)

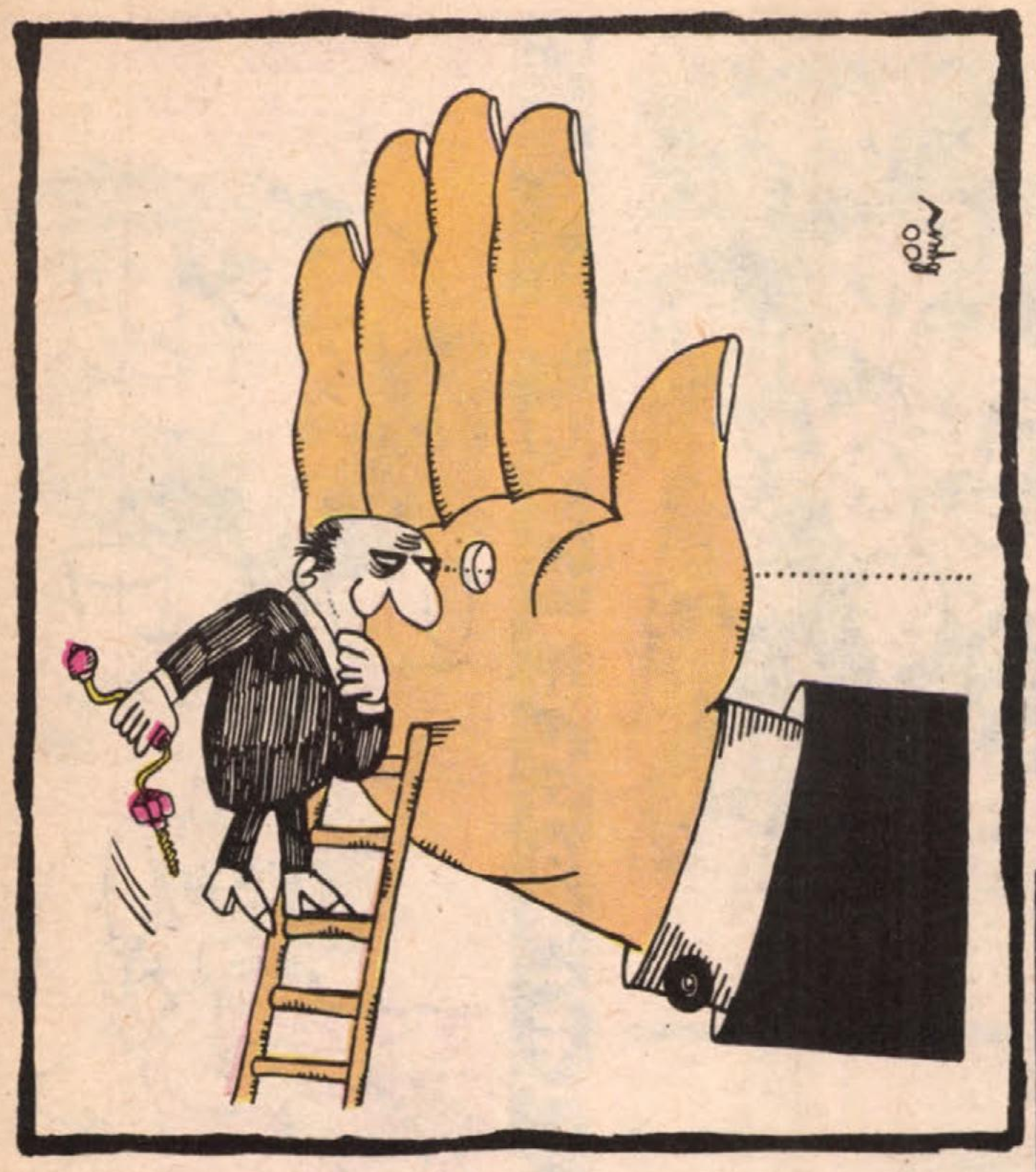
Szereplők:

Osztályvezető: Bence Miklósné.

Tervező: Német István

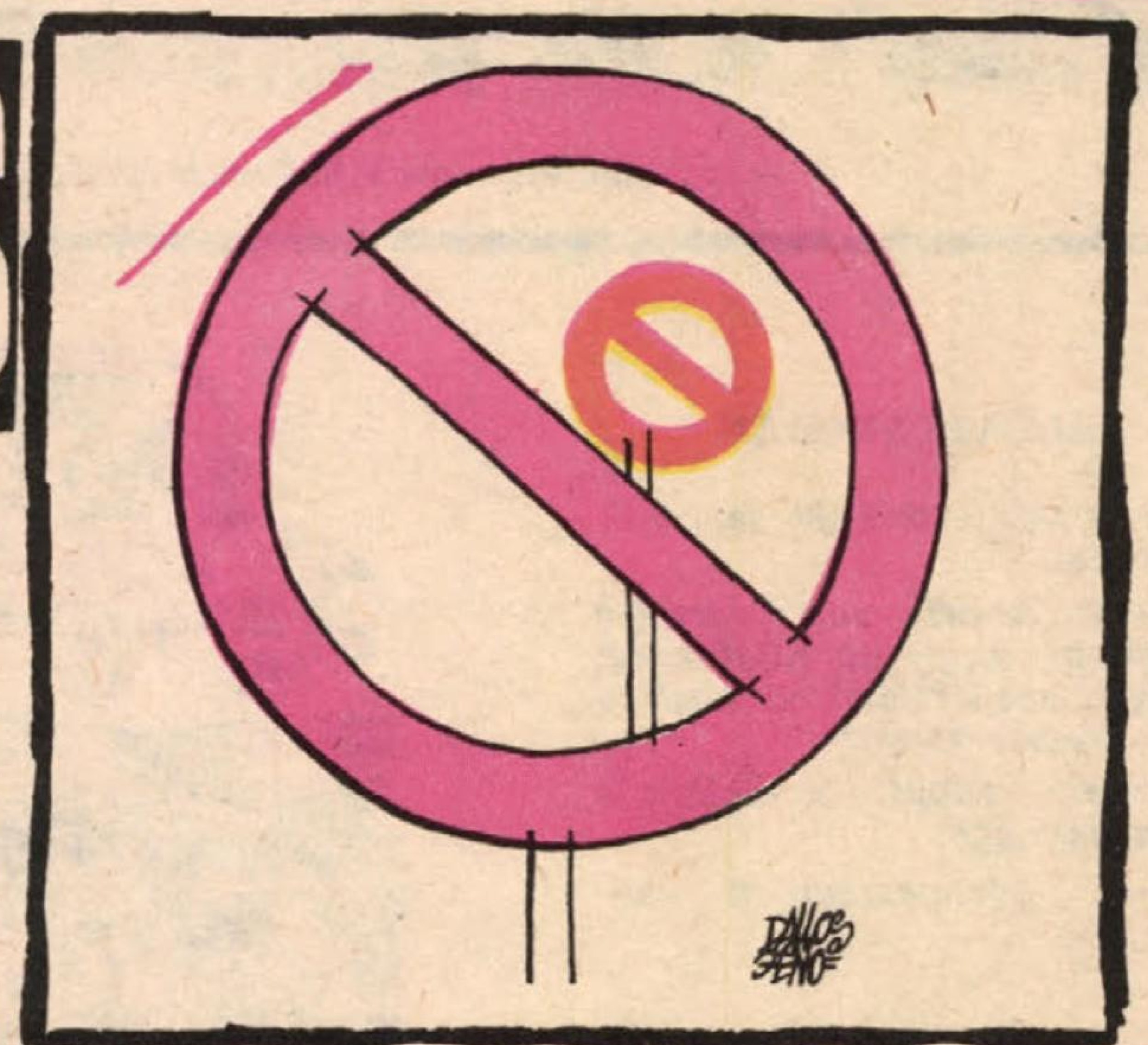
Újságíró:

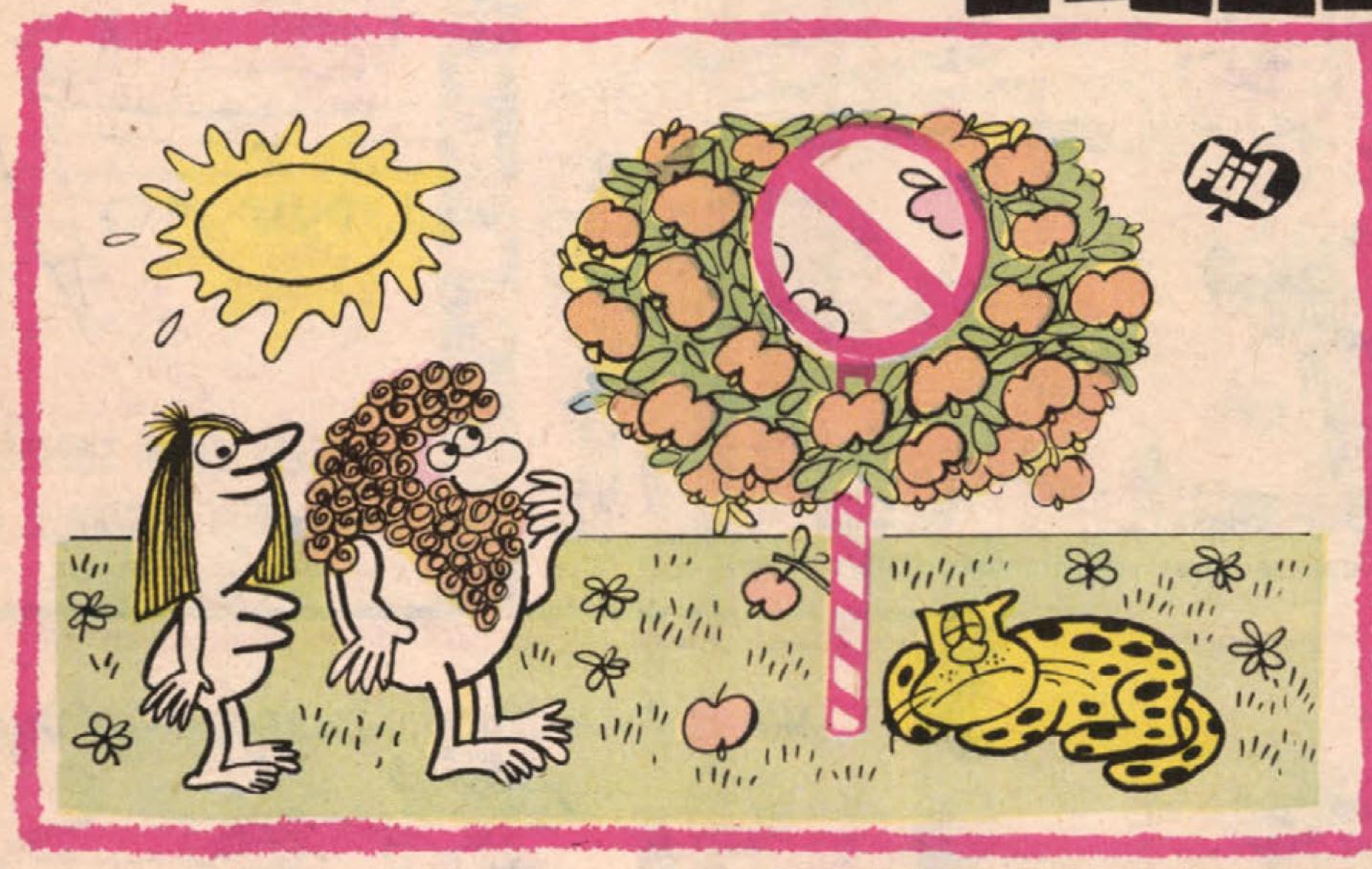
Radványi Barna

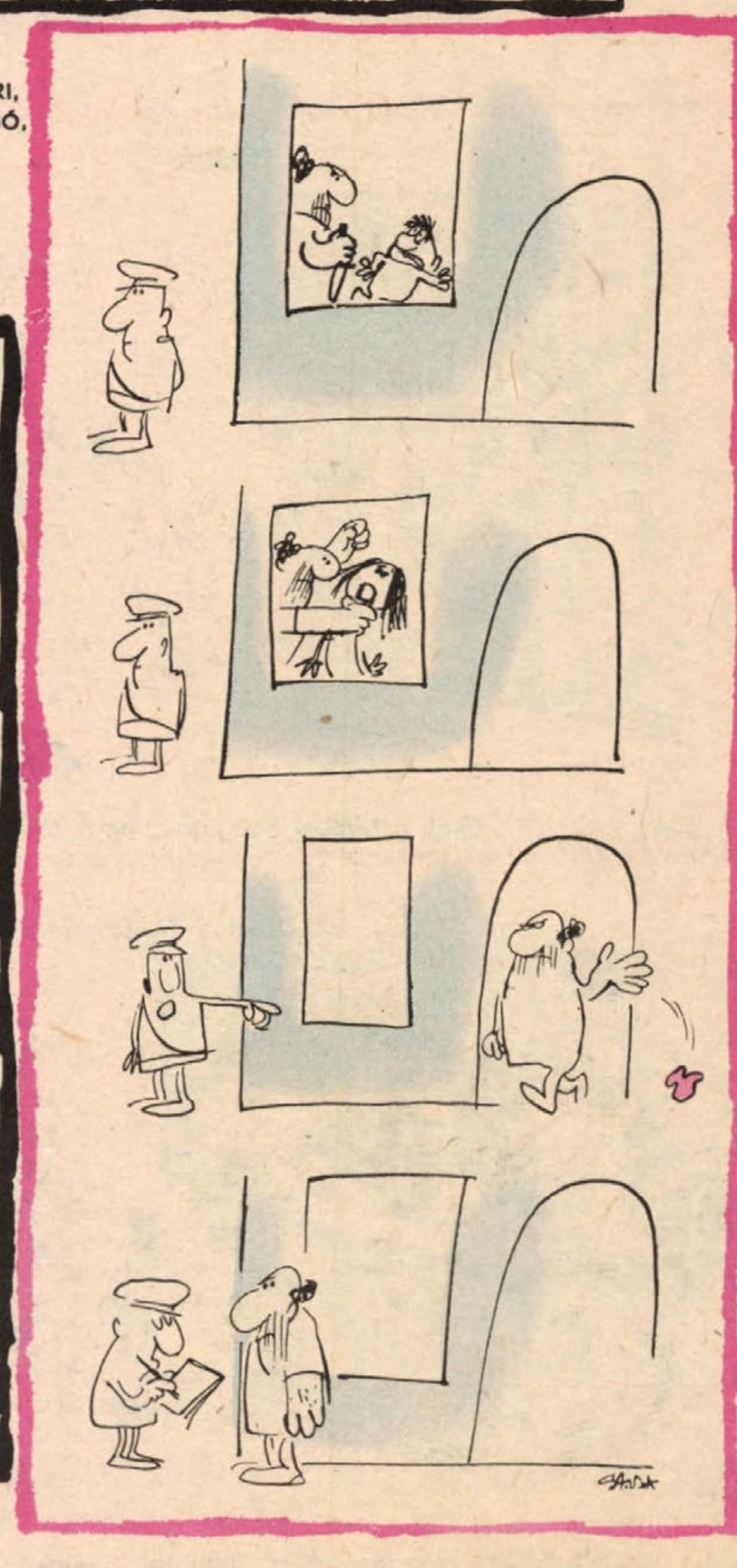

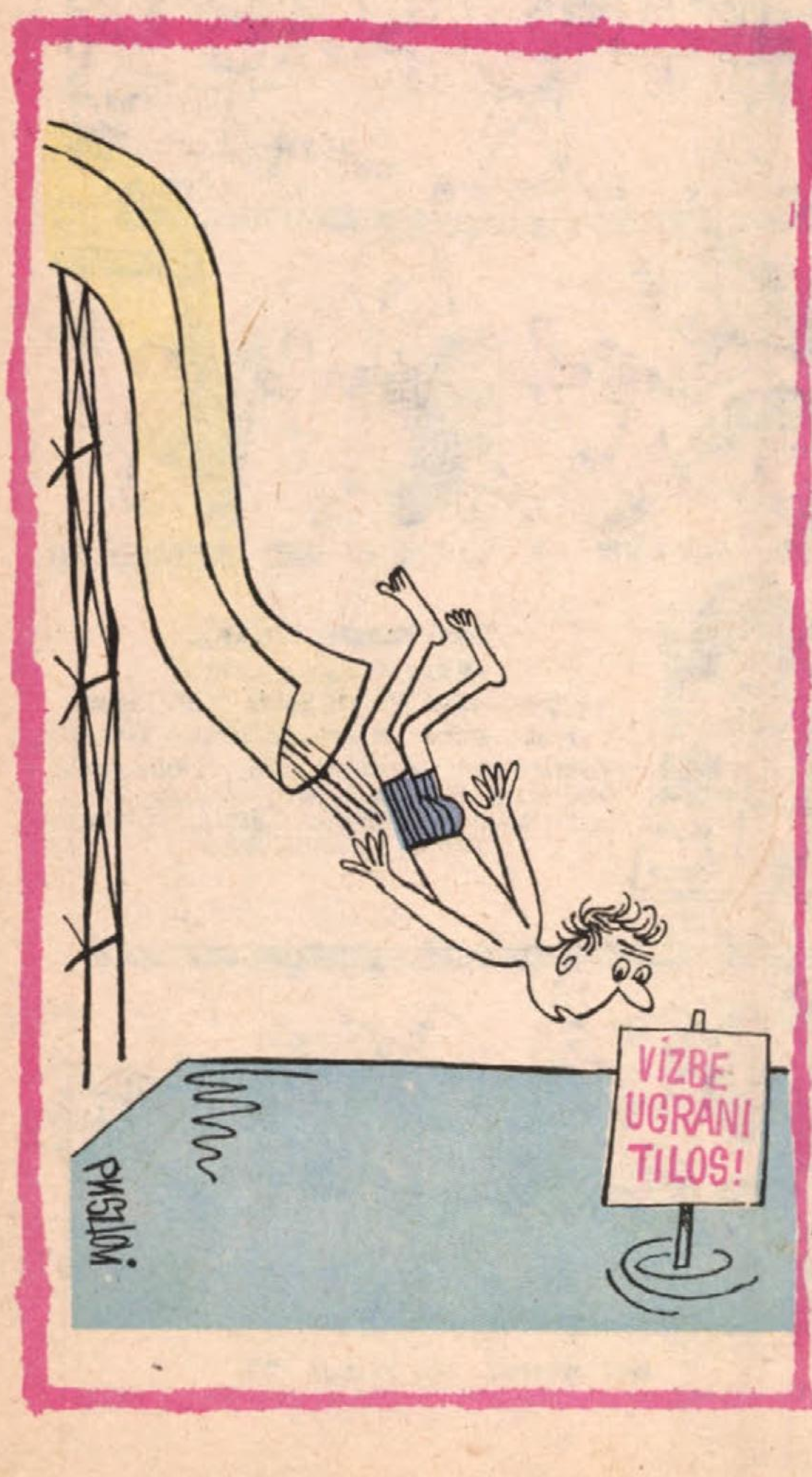
TILOS

BALÁZS-PIRI,
SZŰR-SZABÓ,
FÜLÖP,
DALLOS,
PUSZTAI,
BARÁT,
SAJDIK

PRECÍZ OLASZ MINISZTERELNÖK

Mészáros András rajza

– Ugyanis én vagyok huszonöt év alatt a harminckettedik.

ÁLLATTANÓRÁN

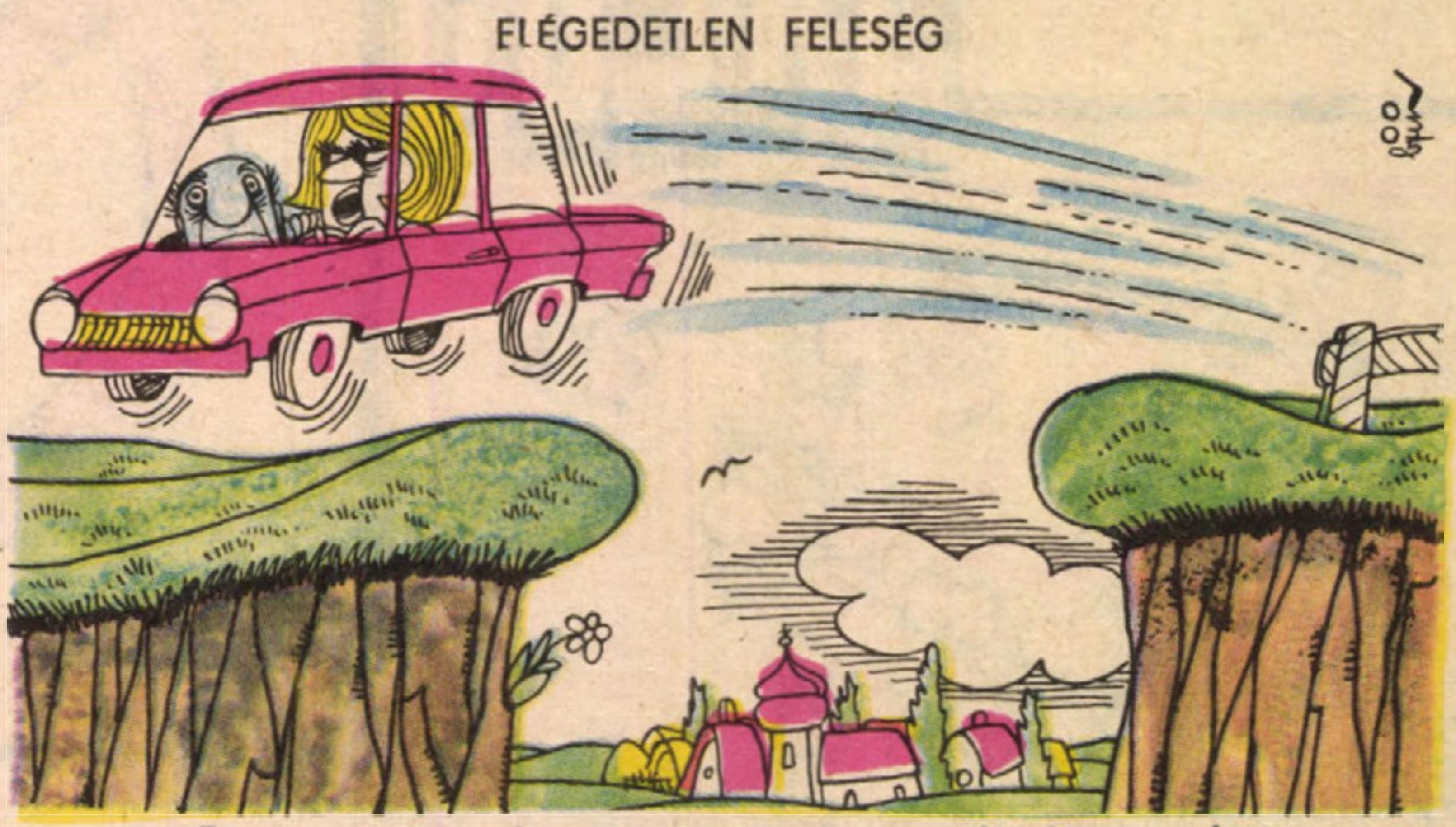
A tanító felszólítja az egyik gyereket:

— Na, Andris, meg tudnád-e mondani, hogy az állatoknak melyik csoportjába tartozik a pápaszemes kígyó?

Andris rövid gondolkozás után válaszol:

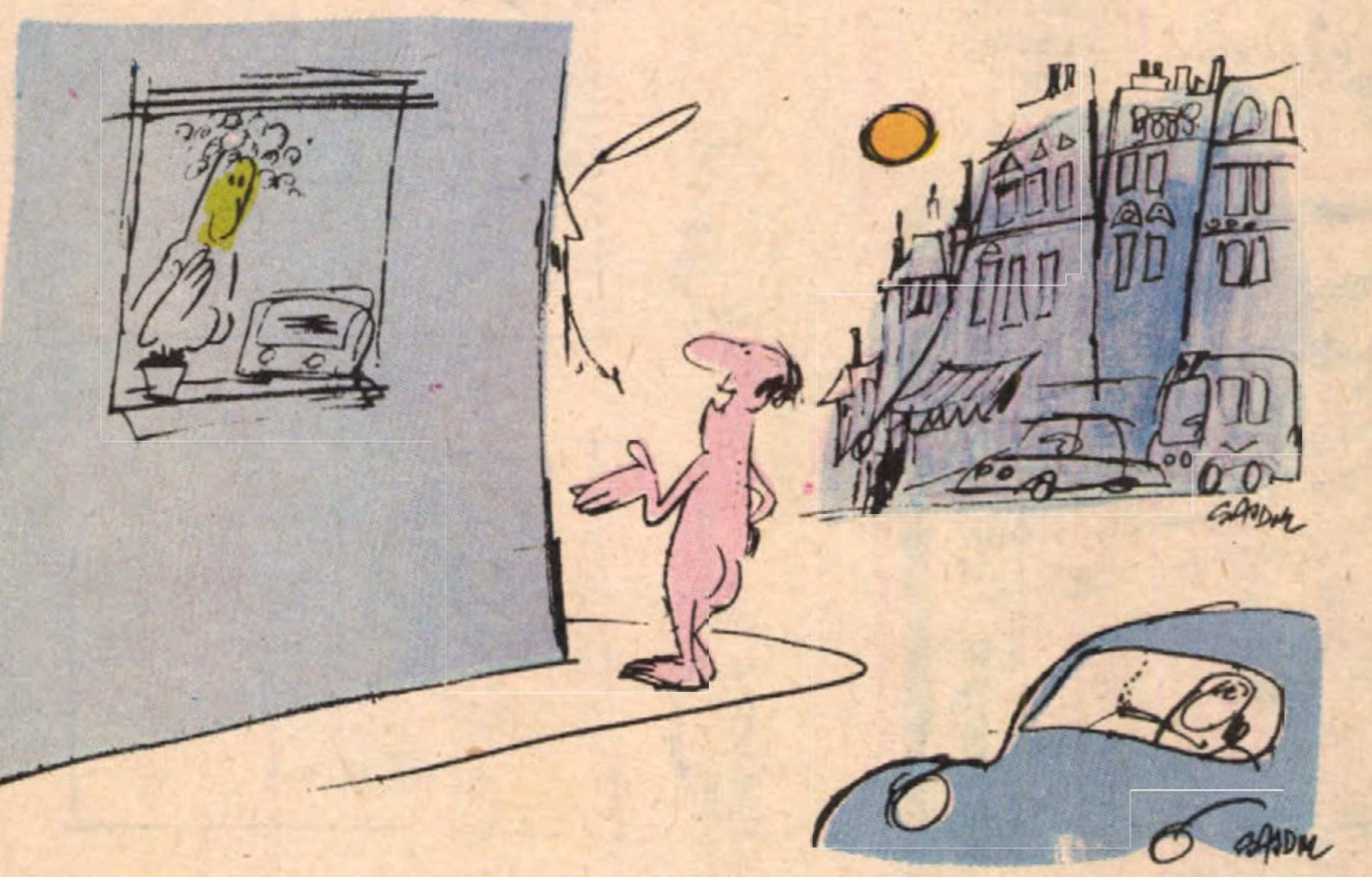
— A gyengeszeműek csoportjába.

ELÉGEDETLEN FELESÉG

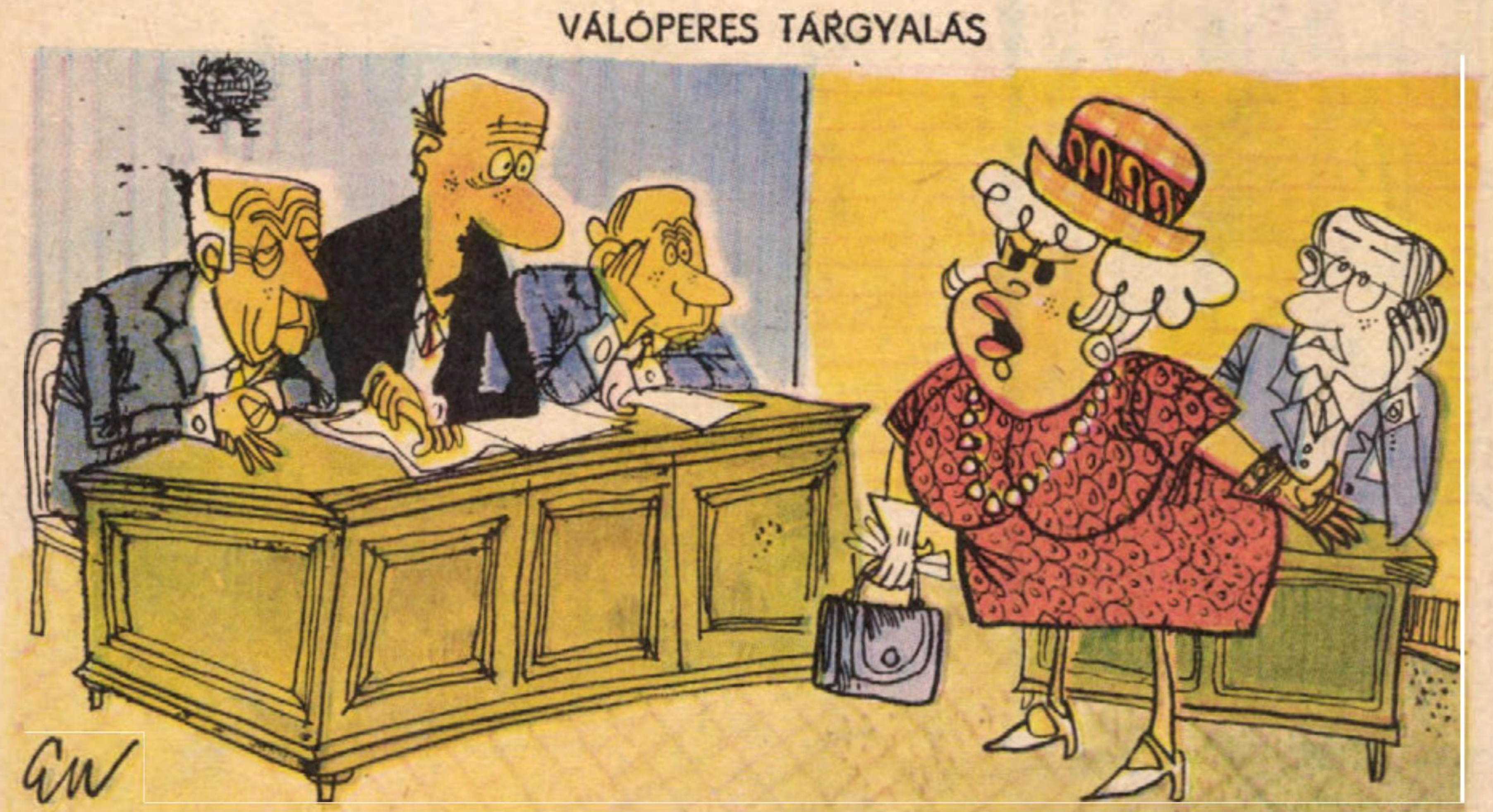
– Persze, most amikor ügyes vagyok, nem dicsérsz meg!...

HŐSÉG

– ... semmi... Csak a híreket hallgatom, hogy tovább tart-e a kánikula?!

VÁLÓPERES TÁRGYALÁS

– Tisztelt bíróság! Az ágytól és asztaltól elválok, de a kocsitól, a tévétől és a fridzsidertől soha!...

TÜCSÖK és BOGÁR

E HETI HIRDETÉSEINK

Nem hobby, nem divat, ma már minden ember szükséglete

a zseb- és táskarádió!

Otthon, utcán, villamoson, autóbuszon, kirándulashoz, nyaraláshoz nélkülözhetetlen a

A hirdetéssel ellentétben, én nagyon is nélkülözhetőnek tartom a táskarádiót az utcán, a villamoson és az autóbuszon! Sőt! Használatát közúti járműveken rendelkezés is tiltja!

(Beküldte: T. K., Kazincbarcika)

Nagylelkű hivatal! Nem kell ügyfél-tanfolyamot végezni, anélkül is fogadnak!

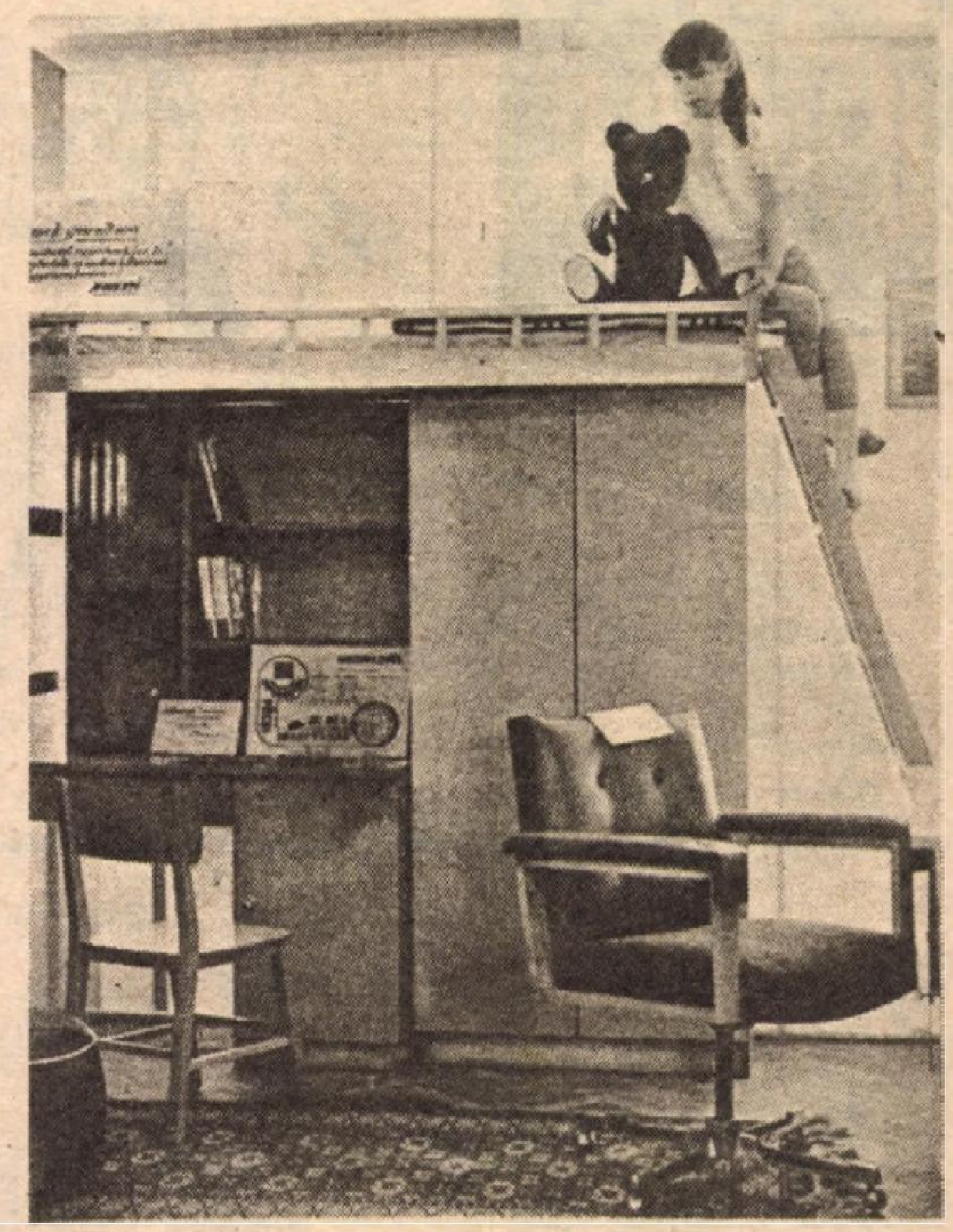
(Beküldte: Bánréti Zoltán, Budapest)

Egy este Lollobrigidával

Mit tenne Ön?...

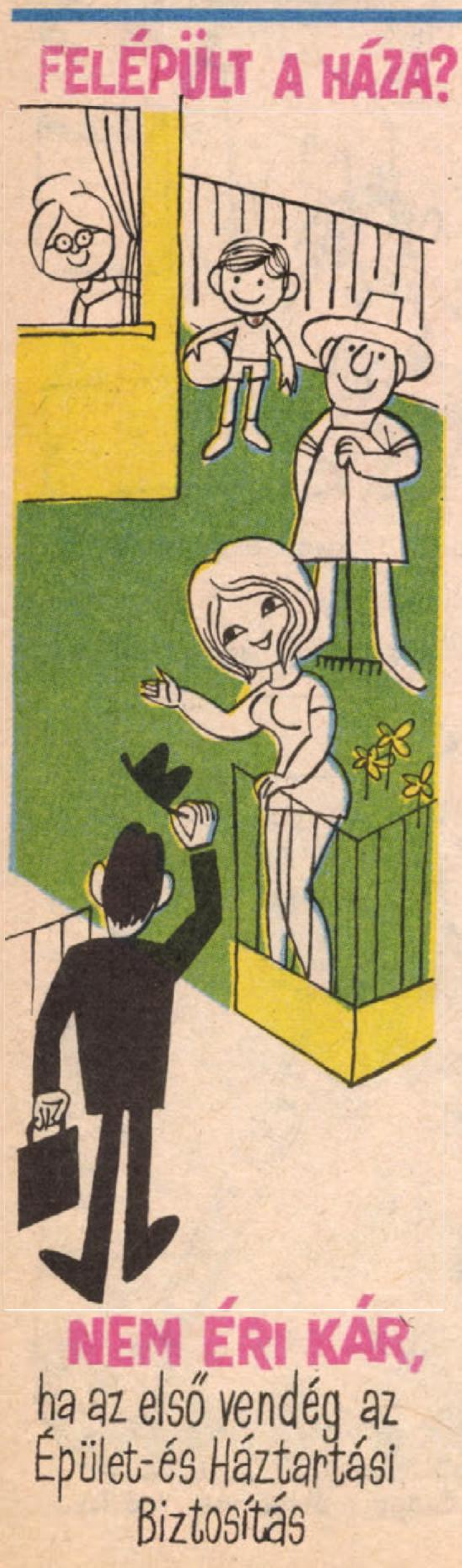
Pajzán kérdés a Rádióújság címlapján.

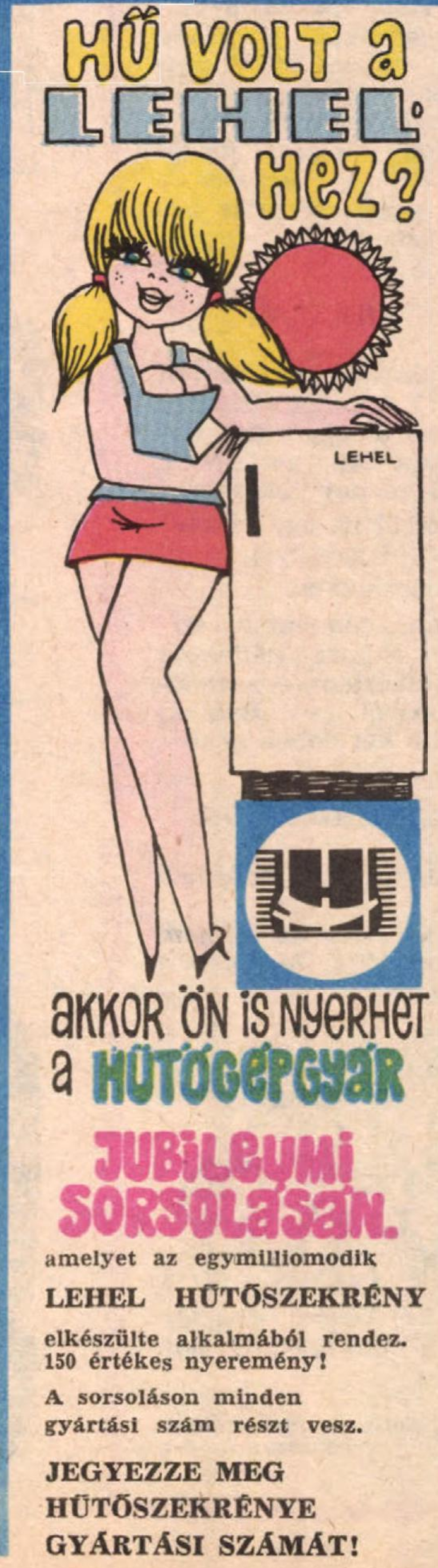
(Beküldte: Román András, Budapest)

A képen látható gyermekbútorról nagy elismeréssel ír a Szövetkezet című újság. Roppant praktikus találmány, nem mondom! Az ágy a szekrény tetején van, s alig egy arasznyi a korlátja. A gyerek így legalább könnyen lehuppanhat vagy két méter magasságból a földre. Arról nem is beszélve, hogy az igen alacsony házgyári lakásokban felállni sem tud egy ilyen ágyban a gyerek!

K. S.
Budapest

E HETI HIRDETÉSEINK

mini mosoly

— Az én feleségem éjjel, behunyt szemmel is tudja, ha akarja, hogy hány óra van.
— Ez érdekes. És hogyan?
— Egyszerű. Engem kelt fel, hogy nézzem meg.

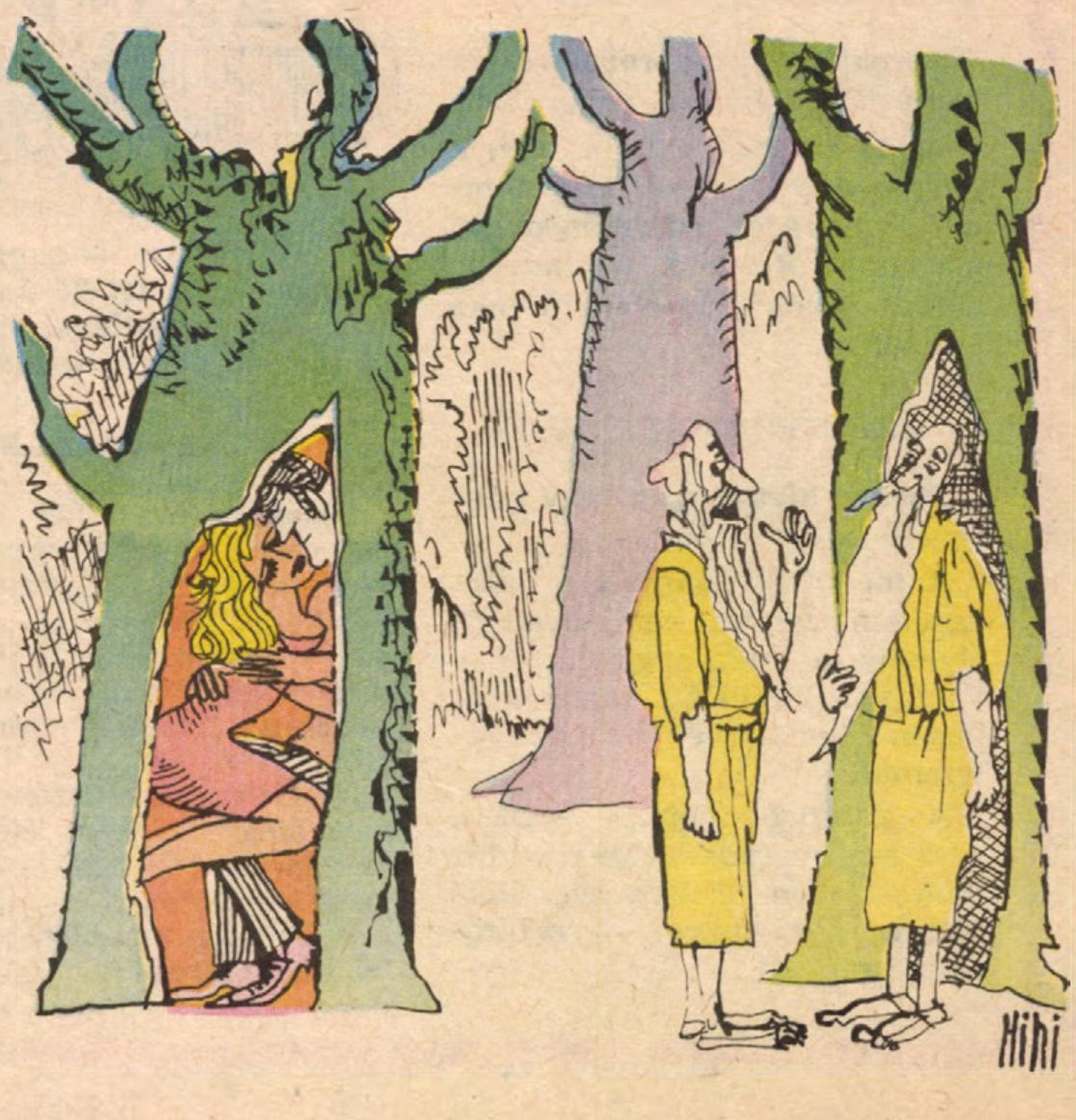
●

A kis Bandikát valami főbenjáró bűn miatt megfenyíti az apja és sarokba állítja. Bandika szívettépően zokog, mire öcsikéjének megesik rajta a szíve, és így szól hozzá:
— Ne búsulj, Bandi, nemsokára felnövünk és akkor mi is megverjük a gyermekeinket...

●

Pupillai és Kiflincsák beszélgetnek:
— Hallom — mondja Pupillai —, hogy azonnal megnősültél, amint megismerkedtél a feleségeddel.
— Dehogy — védekezik Kiflincsák —, előbb még egy évig a totón próbálkoztam.

EGY KIS MELLÉKES

– Titkos találkahelyet tartok fenn az odunkban.

IMPORT HUMOR

SZARKA-HÖLGYEK

– Azt állítja magáról, hogy még nincs harmincéves, pedig a gyűrűje még a cári időkből való...

(„Krokodil", Moszkva)

ESKÜVŐI KÉP

(„Le Rire", Párizs)

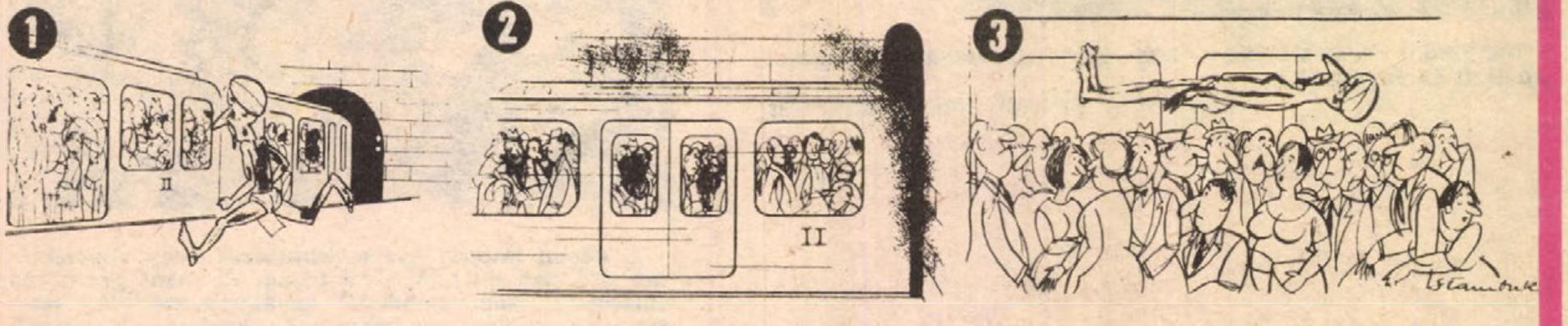
FIZETŐ VENDÉG

A földön történt, nem az égben,
egy kellemes kis kerthelyiségben.
A lomb a naptól ittasulva
lágyan borult egy ittas úrra,
minden napfényben ragyogott.

A részeg meg így gagyogott:
„Zsebemből mindent kiszedek,
s ha futja, főúr, fizetek.
Nevetni fog most pajtikám,
mert volt egy kis Hubertusom,
s magával lesz egy nagy vitám."

Szőnyi Zoltán

CSÚCSFORGALOM

(„Ici Paris")

A KEDVENC

Ó, EZEK A GABROVÓIAK!

M. Semenov gyűjtéséből

AZ AUTÓBUSZON

Felszáll az autóbuszra a gabrovói apa a kisfiával.

— Mit kell fizetnem a gyerekért? — kérdi.

— Hány éves a fiúcska?

— Öt.

— Akkor jegy nélkül utazhat.

— Igazán? És ha elfoglal egy ülőhelyet?

— Mindegy.

— És ha a térdemre ültetem a fiamat, akkor maguk mit fizetnek nekem?

A TELEVÍZIÓ ELŐTT

Elromlik egy gabrovói család televíziója. Kép van, hang nincs.

— Asszony — szól a férj a feleségének —, kérd meg Genco szomszédot, adjon még egy kis hangerőt az ő masinájára. Akkor innen nézhetem, onnan hallhatom.

SZERVEZÉS KÉRDÉSE

Ebédre hívtak meg egy gabrovóit és egy skótot.

A meghívás napjáig a skót egyetlen falatot nem evett és olyannyira legyengült, hogy némi pénzt kellett kiadnia autóbuszra, amely elvitte az étterembe.

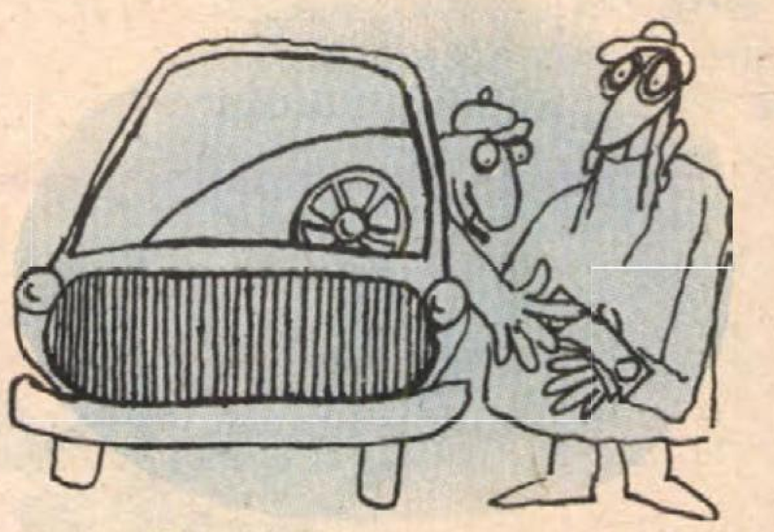
A gabrovói éppúgy éhezett, neki sem maradt jártányi ereje, de ő — leromlott egészségi állapotára hivatkozva — mentőautót igényelt.

SZÁMLÁZNI TUDNI KELL

Száguld a gabrovói az autóján. Egy figyelmetlen járókelő a kocsi elé lép. Felvisítanak az aszfalton a gumiabroncsok, olyan erővel rántja fel a kéziféket a gabrovói.

Hálálkodik neki a szerencsésen megmenekült gyalogos, és kézzelfogható jelét is adja hálájának.

— Ötven leva van nálam — mondja —, tessék, negyvenet magának ajándékozok.

— Köszönöm — vágja zsebre boldogan a pénzt hősünk. — De még ettől függetlenül jár nekem öt leva az abroncsvisításért.

A MATUZSÁLEM

Százhúsz éves már egy öreg gabrovói, de még mindig fürgén legelteti a birkákat és a kecskéket. Felkeresik az újságtól, hogy interjút készítsenek vele e rendkívüli teljesítmény kapcsán. Az első kérdés így szólt:

— Árulja el, olvasóink okulására, hogy hosszú élete alatt milyen tejet ivott: birkatejet, vagy kecsketejet?

— Mindig az olcsóbbikat — felelte az öreg.

A BOLTBAN

Egy nagy halat gusztál a halüzletben a gabrovói. Az eladó megkérdezi, milyen részt vágjon le belőle.

— Vágjon le valamicskét a fejéből... Így, jó lesz. A farkából is vágjon le egy keveset... Nagyszerű. Most mérje le nekem a közepét.

A KÁVÉHÁZBAN

Betér a gabrovói egy szófiai kávéházba. Nézelődik. Egyszer csak felismeri őt egy régi földije, meghívja az asztalához, legyen vendége egy feketére.

— Mibe kerül itt egy fekete? — érdeklődik a gabrovói.

— Húsz sztotinkába.

— Jaj, nem venném a szívemre, hogy ekkora költségbe verd magad énértem — szabadkozik a gabrovói. — Rendelj nekem inkább két doboz gyufát.

NAGYLELKŰ GESZTUS

Húsz levát kér egy gabrovói a barátjától.

— Sajnos — feleli az —, nem megy a dolog. Tíz levám van mindössze.

— Annyi baj legyen. Add ide azt a tízet, a többire kapsz egy kis haladékot.

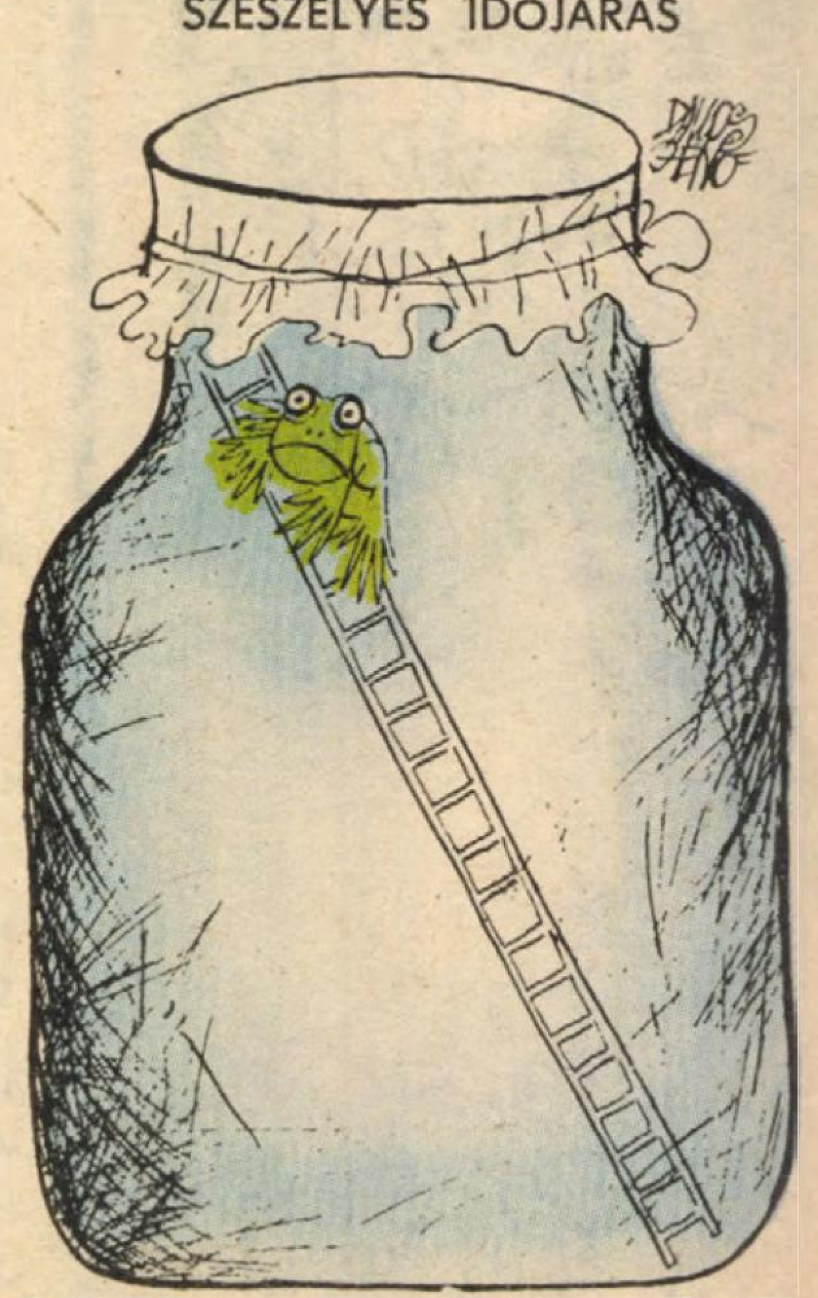
(A moszkvai Krokodilból fordította: K. A.)

FÉMKERETES SZEMÜVEG A DIVAT

– Hurrá! Megvan a harmadik...

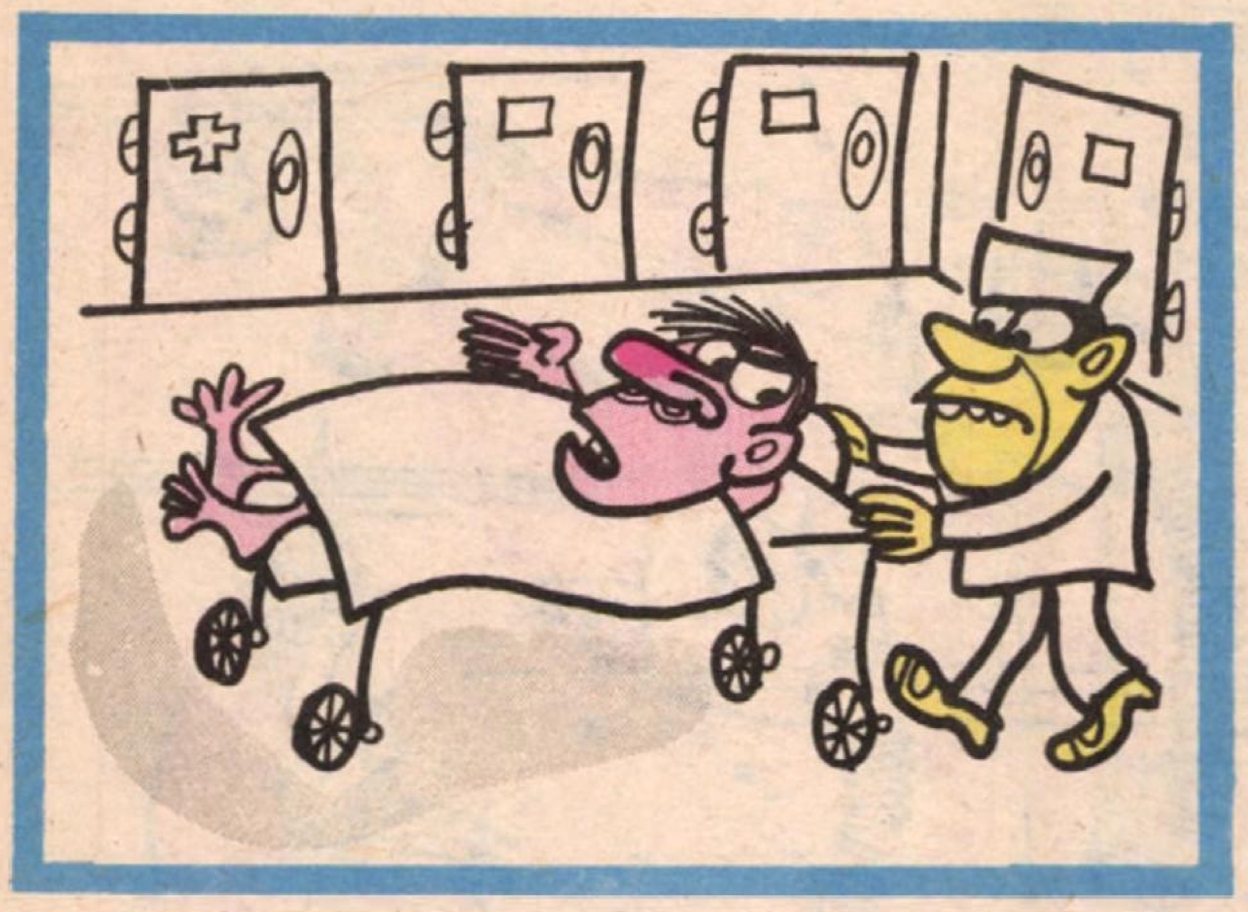
SZESZÉLYES IDŐJÁRÁS

– Szaggat a reumám, eső lesz.

PESSZIMISTA JÓSLATOK

Fülöp György rajzai

– Kaptam egy új szívet és egy új vesét... De mi lesz az influenzámmal?

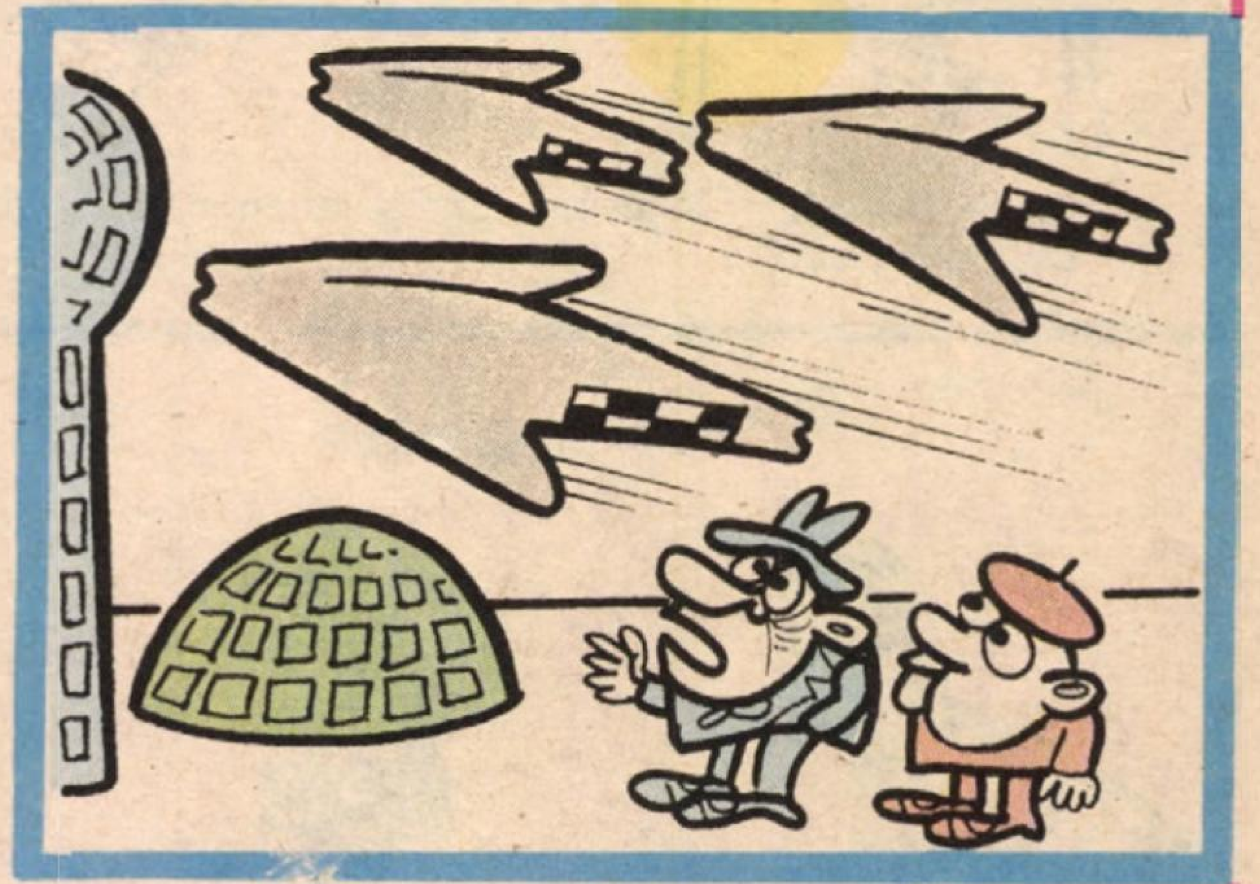
– Miért teszi, uram?
– Most közölte a meteorológia, hogy a következő öt évre milyen idő várható.

– Gyerekek, megjött a tiszta levegő!

– Azért bámulatos, hogy mit fejlődött pár évtized alatt a tévé.

– Emlékszel, öregem, mikor még kiabálni lehetett a taxi után?

RÉBUSZ

136. rejtvényünk megfejtése:

Keresztrejtvény

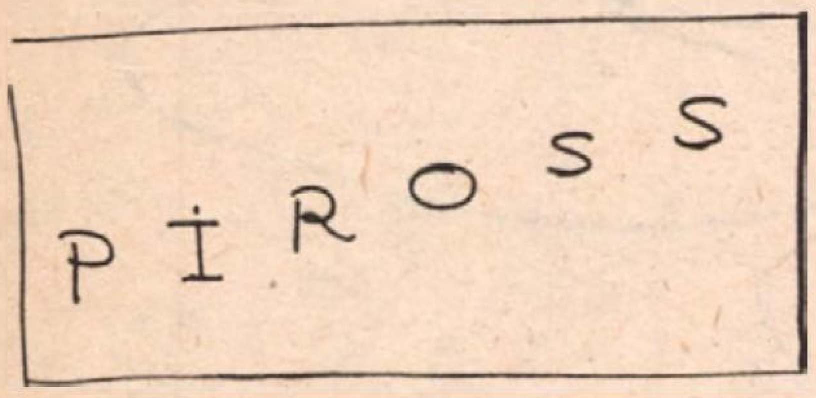
A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Doroszlai Margit, Pécs, Semmelweis u. 28.

Kassay Eleonóra, Baja, Széchenyi u. 2.

Dr. Szakonyi Károly, Miskolc, Papszer 24.

138. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb augusztus 24-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

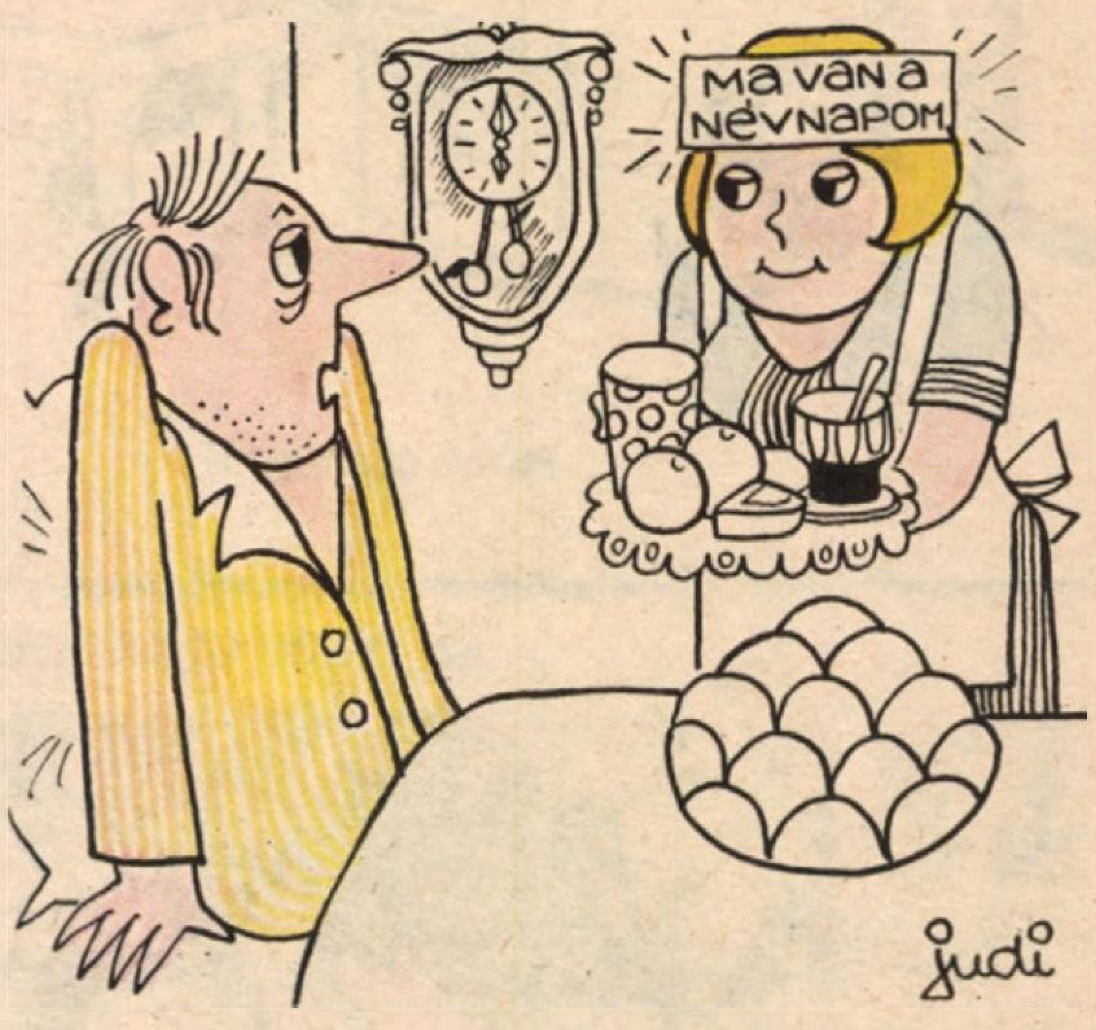
Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A SPORTUSZODÁBAN

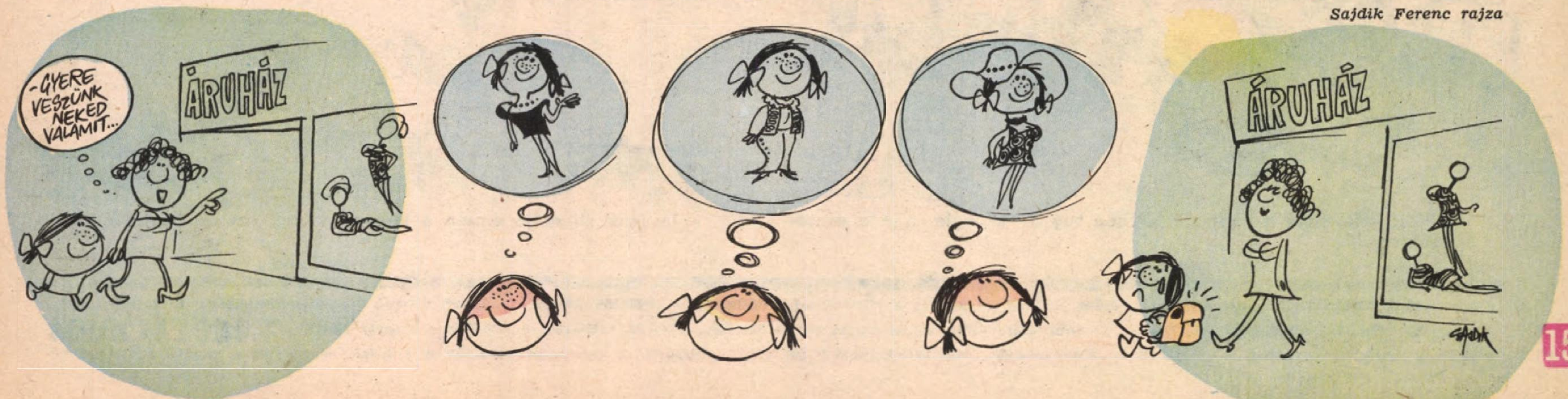
– Fantasztikus! Már tizenhat éves, és még mindig milyen jól bírja magát!...

GYENGÉD FIGYELMEZTETÉS

BUKSI CSALÓDIK

Sajdik Ferenc rajza

LEGÉNYLAKÁSON

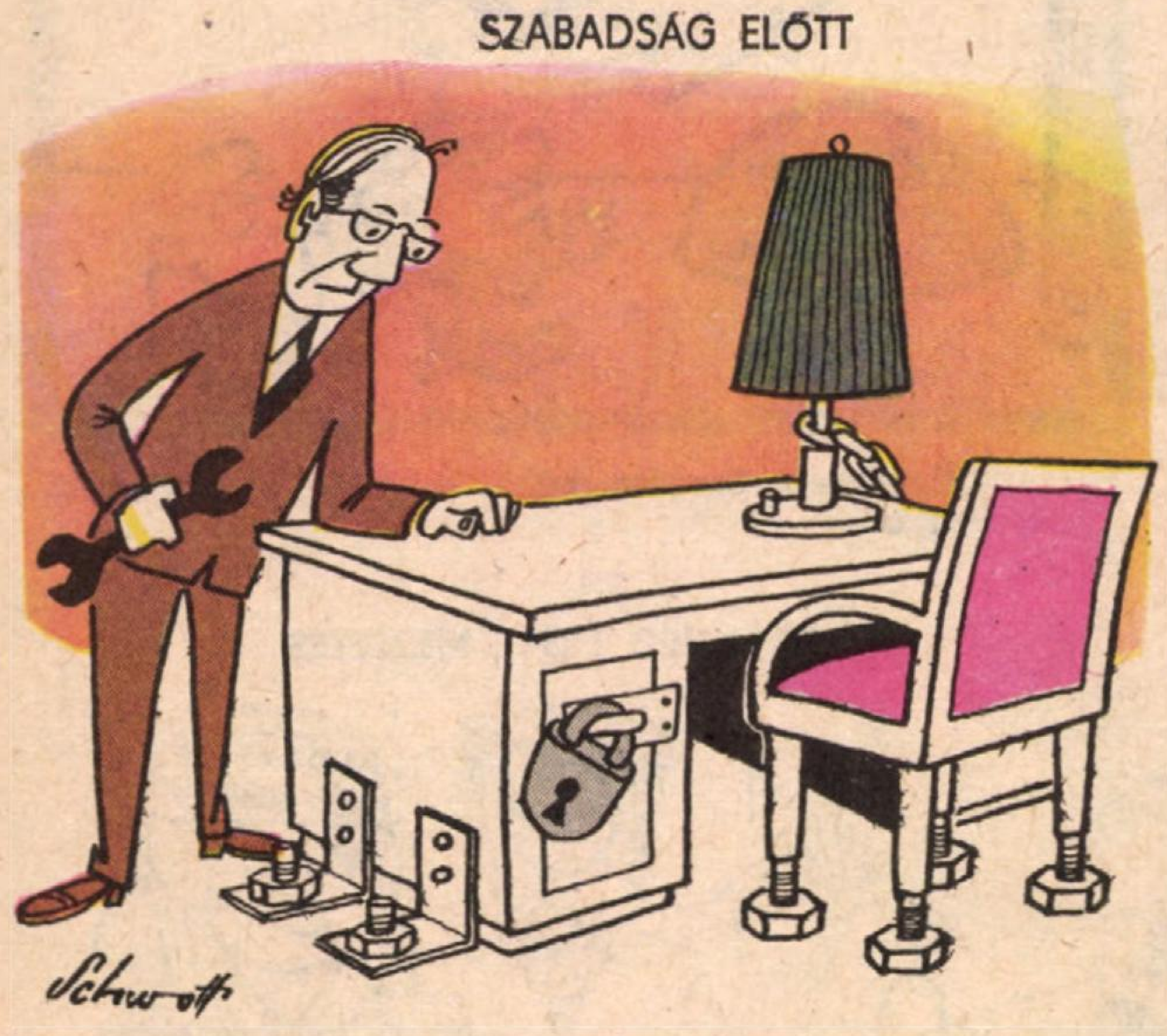
– Maga felcsalt a lakására, pedig innen nem is látni a tűzijátékot!
– Dehogynem...

GÁZ-RIADÓ

Az USA mérgező anyagokat süllyeszt az óceán mélyére.

SZABADSÁG ELŐTT

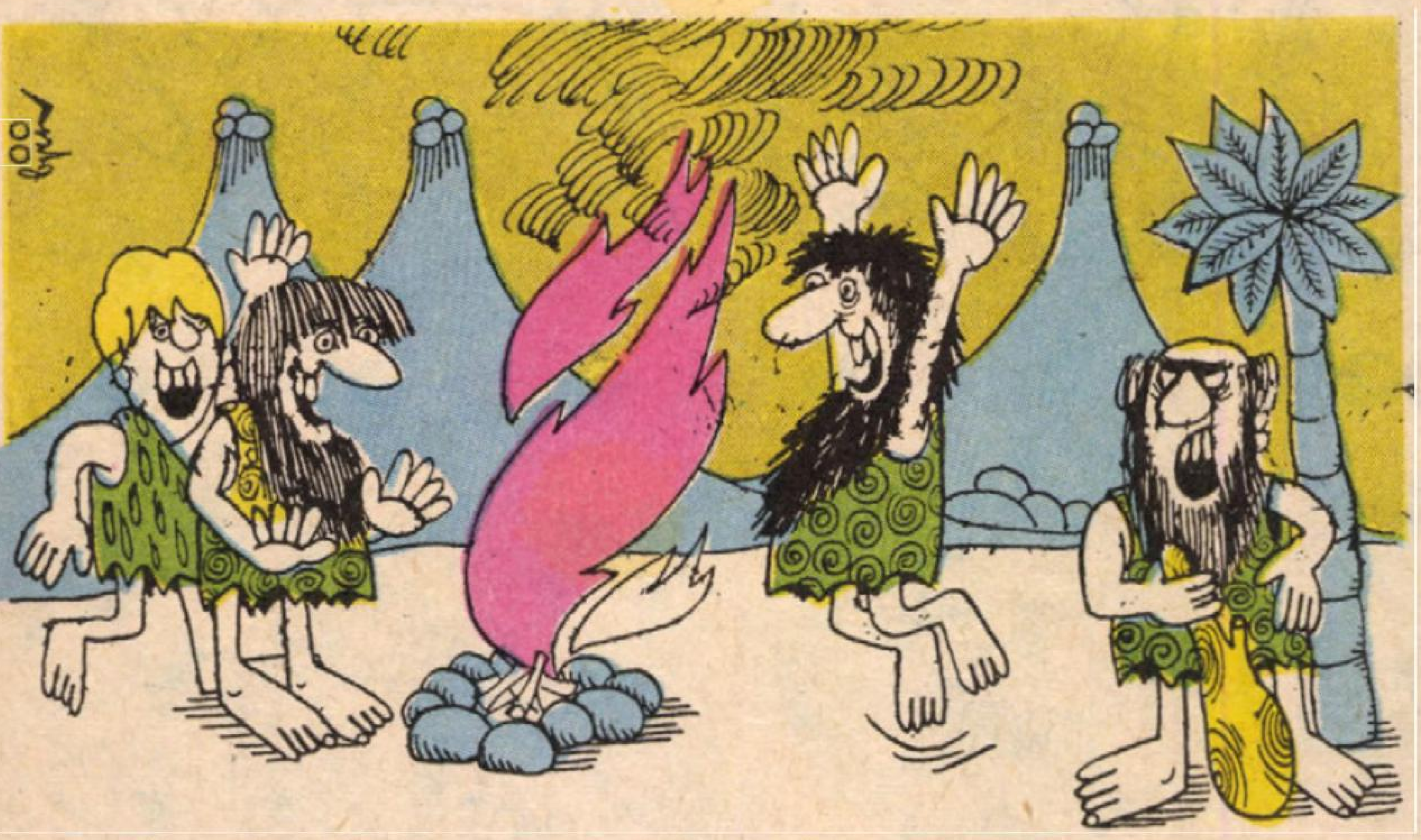

Fő az óvatosság!

KEVÉS A MUNKAERŐ

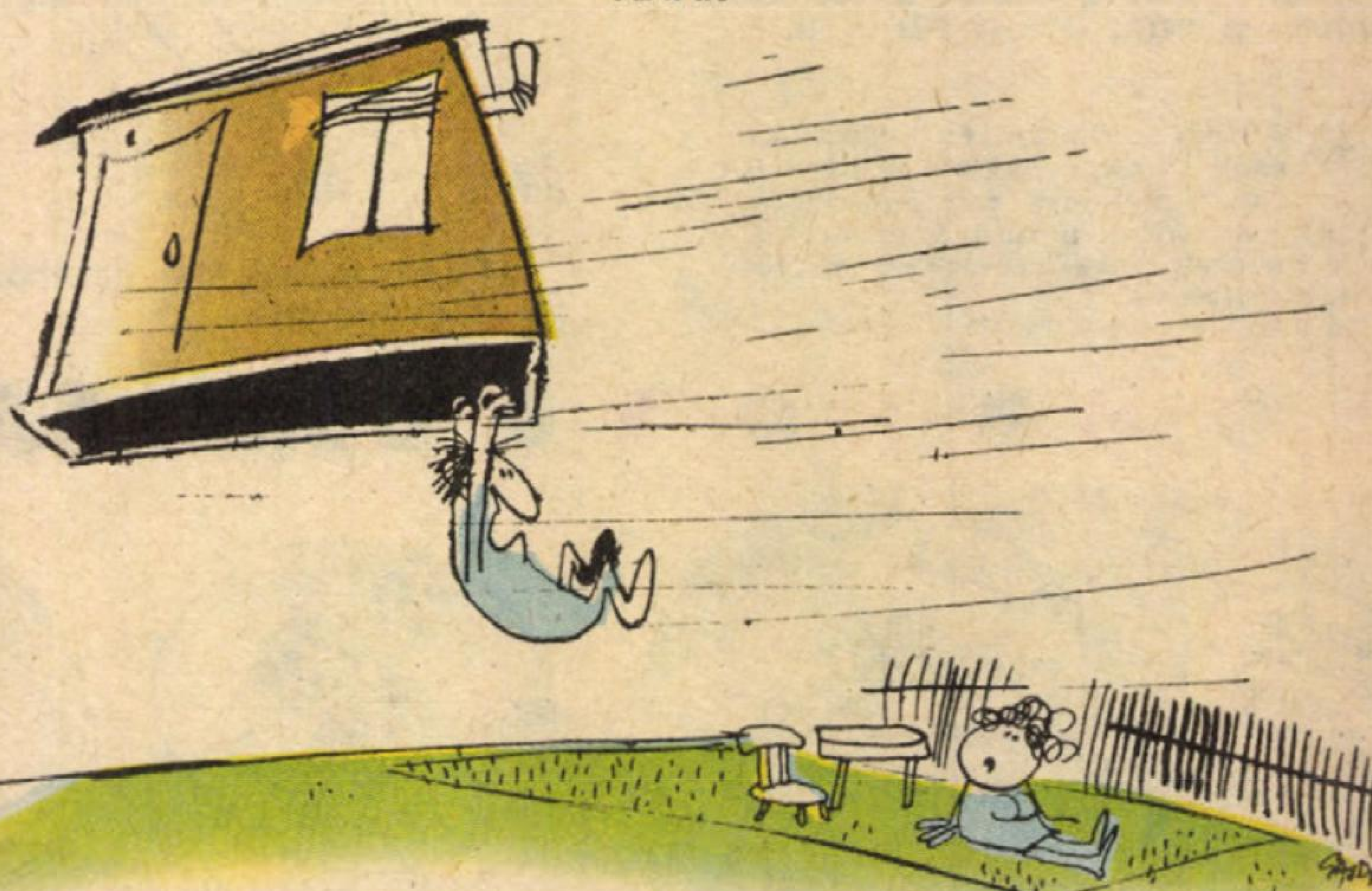

AZ ÖRÖK GYANAKVÓ

– Most felfedezték a tüzet, de kíváncsi vagyok, ki fogja rajta a pecsenyéjét megsütni.

VIHAR

– Te csak ülj rá jó erősen a telekre, nehogy azt is elvigye a szél!

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta

INDEX: 25.504

Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.3580 2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre